

resurse spirituale

Nr. 55 - 2022

O colecție de articole
pentru lucrătorii creștini din România

ASIGURAREA UNEI MOȘTENIRI PLINE DE EVLAIE PRIN INFLUENȚA NOASTRĂ

Ce faci când ai îndoieli?
Christina M.H. Powell | 3

Dumnezeu cu noi într-adevăr
Gary Tyra | 6

Cum să crezi o cultură a invitației
Kristi Northup | 10

Spune-mi ce asculți, ca să-ți spun cine ești
Cameron Henderson | 12

Poți să fii plin de Duhul Sfânt și să greșești?
John Davidson | 15

În pas cu Duhul
Beth Grant | 17

Cum să previi apariția conflictelor
Ken Sande | 24

Participarea activă la închinare prin cântare
Kristi Northup | 28

Copiii penticostali
John Hailes | 30

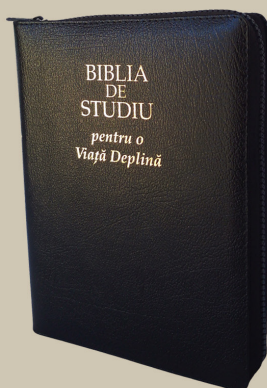
Care este treaba noastră și cum ne merge treaba?
Donna Barrett | 32

Cum folosim Simbolurile tematice și Indexul tematic
Bob Novak | 34

poate fi găsită pe internet la adresa:

www.resursespirituale.ro
www.liferomania.ro

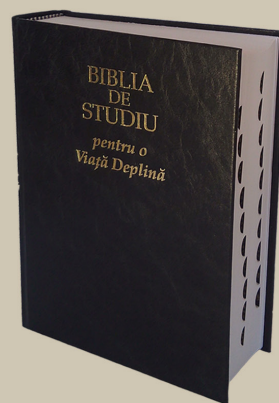
BIBLIA DE STUDIU
pentru
O VIAȚĂ DEPLINĂ

Este destinată să te ajute ca să câștigi o înțelegere mai complexă a Cuvântului lui Dumnezeu prin care să poți crește în dragoste, în curăție și credință față de Domnul Isus Hristos.

Caracteristicile speciale și auxiliare ale Bibliei:

1. Note de studiu
2. Articole
3. Introduceri la cărțile Bibliei
4. Indicatori tematici
5. Tabele
6. Hărți
7. Indice de subiecte
8. Concordanță

Disponibilă în ediție cartonată, în piele în mai multe variante de culori, cu auriu și fermoar.

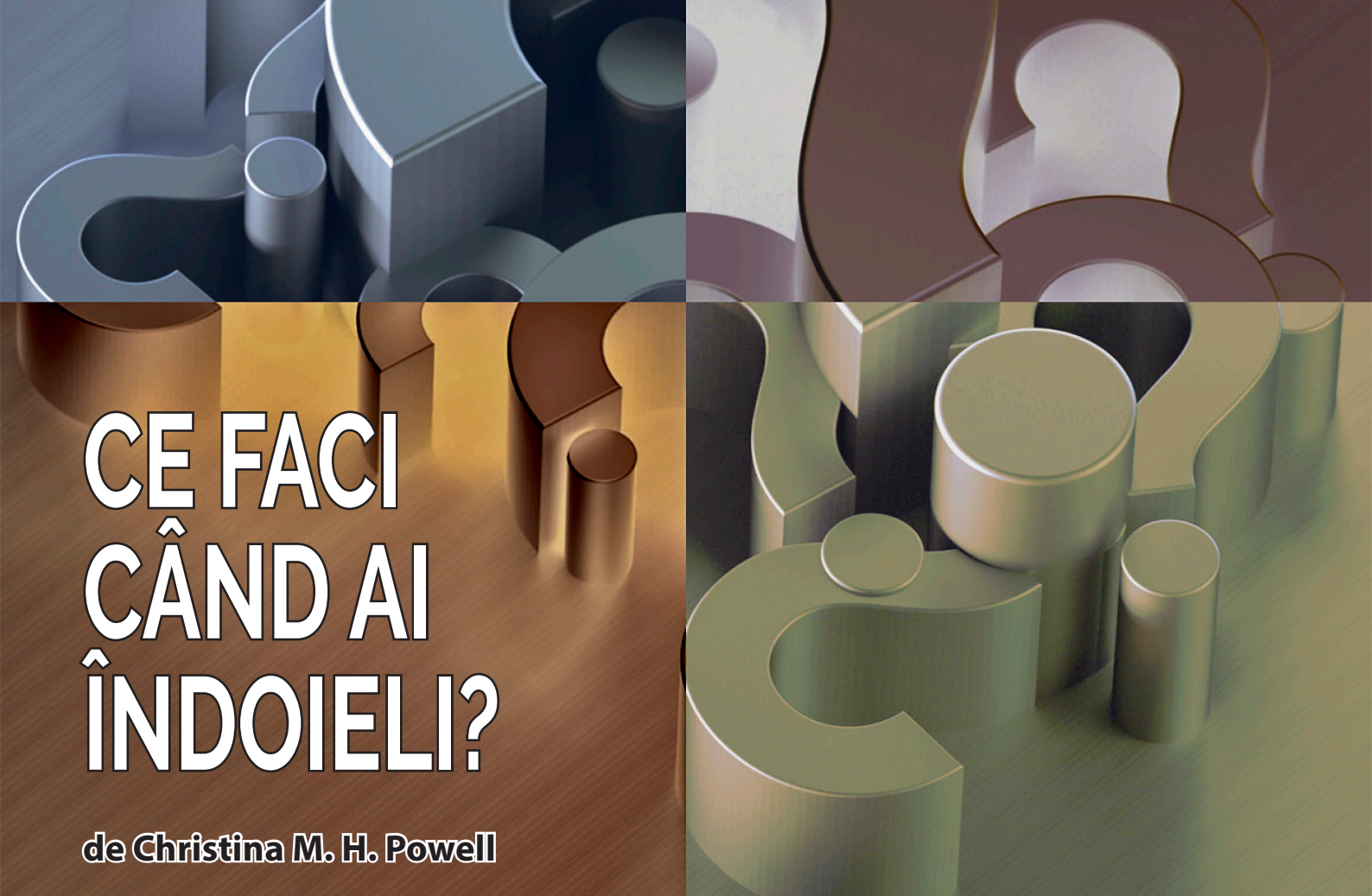
Colectivul de redacție:

Redactor Șef: Daryel Erickson
Traducător: Monica Moricz
Editor: Monica Moricz
Tehnoredactor: Daniel Ardelean

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment** - o revistă pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al **Assemblies of God**, S.U.A.

ISSN 1454 - 1750

© Life Publishers International - Toate drepturile rezervate.

CE FACI CÂND AI ÎNDOIELI?

de Christina M. H. Powell

**Ținând cont de faptul că majoritatea slujitorilor se confruntă cu îndoieli
la un moment dat în slujire, care este cea mai eficientă metodă de a le înfrunta?**

Un jucător profesionist de baseball nu doar că ne fascinează cu priceperea lui la aruncatul mingii. Ne și dă lecții de conduită sportivă când perseverează pentru a câștiga un joc, când se oferă voluntar la o organizație caritabilă și când complimentează echipa adversă în cadrul unei conferințe de presă după o înfrângere.

Exemplele de urmat manifestă atitudini și comportamente care facilitează succesul într-un anumit demers. Pastorii sunt niște exemple spirituale, iar bisericile și comunitățile lor observă modul în care credința le influențează viața. Dar și pastorii sunt oameni și, așa cum jucătorii profesioniști pot avea un meci slab sau se pot răni, la fel și pastorii și cei din comitetul bisericii pot întâmpina perioade dificile în lucrare.

În ultimii ani au fost unii slujitori creștini celebri care au dat glas îndoielilor lor la amvon într-un mod nefavorabil pentru enoriașii pe care îi îndrumă. Așadar, ținând cont de faptul că majoritatea pastorilor se confruntă cu îndoieli la un moment dat în slujire, care este cea mai eficientă metodă de a le înfrunta?

În cele ce urmează, voi prezenta o strategie rezonabilă și scripturală în înfruntarea îndoielilor care apar în cursul slujirii.

DETERMINĂ SURSA

Așa cum doctorul este dator să diagnosticheze boala înainte de a prescrie tratamentul, așa și pastorul trebuie să determine sursa îndoielilor sale. Suferi de epuizare, conflicte interpersonale sau așteptări exagerate ori te macină o îndoială intelectuală autentică? Îndoielile pot reflecta stresul slujirii când corvezile zilnice și frustrările îți înăbușă pasiunea chemării.

Pastorii își setează adesea așteptări nerealiste în numele credinței, așteptându-se ca niște biserici mici și sănătoase să explodeze peste noapte și să devină mega-biserici ca cele prezentate în cadrul conferințelor la care participă.

În plus de asta, în bisericile lor pot avea unii enoriași influenți, dar critici, care îi fac să se simtă ca niște ratați, prin cuvintele negative pe care le folosesc pentru a bagateliza contribuțiile lor pozitive în viețile majorității enoriașilor.

În același timp, un pastor pretențios poate fi un factor de stres pentru un pastor asistent când se concentrează numai asupra greșelilor sale și-l laudă rareori.

Îndoielile tale sunt teme spirituale pe care trebuie să le rezolvi în afara amvonului.

Bineînțeles că îndoieli autentice pot apărea și în cursul pregătirii unei predici sau în timpul consilierii unui enoriaș. Îndoielile încărcate cu bagaj emoțional sunt foarte diferite de îndoielile izvorâte din curiozitate academică. Determinarea sursei îndoielilor tale va dicta cea mai bună cale de înaintare.

STABILEȘTE O ABORDARE ADECVATĂ

Odată ce determini sursa îndoielilor tale, stabilește o abordare adecvată pentru rezolvarea acestor îndoeli. Deși oamenii pot beneficia de pe urma disponibilității pastorului de a fi vulnerabil în privința luptelor personale, îndoielile tale sunt teme spirituale pe care trebuie să le rezolvi în afara amvonului.

Dă voie îndoielilor tale să te impulsioneze să înveți și să crești – un început ce duce la credință mai puternică

și lucrare mai eficientă, nu la un motiv de renunțare sau prevestire a eșecului.

Când ești dispus să fii sincer cu tine, poți stabili o abordare adecvată. Cugetă la cuvintele bine-cunoscute ale Psalmului 23:1-3: „Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic. El mă paște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă; îmi înviorează sufletul.”

Îndoielile sunt cumva aduceri aminte ale faptului că ai fost prea ocupat ca să-ți înviezi sufletul? Trupul tău are nevoie de odihnă și recreere. Minte ta are nevoie de momente de liniște pentru reflecție. Duhul tău are nevoie de timp pentru rugăciune și studiu biblic personal care n-au legătură cu lucrarea la care ești chemat.

CAUTĂ RESURSE ȘI PROFITĂ DE ELE

Deși lupta ta pare unică, adevărul este că cineva, undeva, la un moment dat în istorie, a resimțit o îndoială similară la care a și găsit soluția. Citește 1 Corinteni 10:11-13 și nu uita că încercările spirituale, ispitele și îndoielile cu care ne confruntăm sunt „potrivite cu puterea omenească”.

Sunt cărți scrise de oameni din ținuturi și vremuri îndepărtate în care poți găsi răspunsuri la întrebările tale de astăzi prin intermediul experiențelor pe care le-au trăit și care sunt similare cu ale tale. Dacă citești cartea *A Grief Observed*, te întorci în Anglia din 1960 și afli felul în care un renumit apologet creștin a înfruntat durerea morții soției sale. Ca să împărtășească lecțiile pe care le-a învățat din confruntarea cu îndoielile și suferința sa, C. S. Lewis și-a publicat inițial cartea cu pseudonimul N. W. Clerk. Cartea a fost republicată sub numele autorului după moartea acestuia în 1963.

Totodată, nu subestima valoarea unui prieten de încredere din prezent căruia să-i mărturisești îndoielile tale și care să fie alături de tine în timp ce le dai de capăt. Ai încredere că poți ieși întreg la liman din periplul tău cu îndoiala, punând la inimă cuvintele profetului Azaria către împăratul Asa din 2 Cronici 15:7: „Voi dar întăriți-vă și nu lăsați să vă slăbească mâinile, căci faptele voastre vor avea o răsplată.”

Christina M. H. Powell, Ph.D., este evanghelist în cadrul Adunărilor lui Dumnezeu și lucrează în industria farmaceutică. Este autoarea cărții *Questioning Your Doubts: A Harvard PhD Explores Challenges to Faith*

DUMNEZEU CU NOI ÎNTR-ADEVĂR

de Gary Tyra

„Iată, fecioara
va fi însărcinată,
va naște un fiu,
și-i vor pune numele
Emanuel,
care tălmăcit înseamnă
«Dumnezeu este cu noi»”
(Matei 1:23).

NU TE GÂNDI DOAR LA PREZENȚA LUI DUMNEZEU, CI CUNOAȘTE-O.

La începutul slujirii mele pastorale s-a întâmplat ceva remarcabil ce a făcut ca Isus în calitate de „Dumnezeu cu noi” să devină o realitate în viața mea.

Sfântul Ioan al Crucii a relatat o experiență dureroasă, dar până la urmă benefică spiritual, pe care a descris-o ca fiind „noaptea întunecată a sufletului” său. Noaptea întunecată a sufletului meu s-a declanșat la începutul lui 1980 și a durat optsprezece luni.

Eram relativ tânăr, însă presiunile din perioada aceea fuseseră destul de mari. Păstoream o biserică mică, oarecum disfuncțională, eram înscris la master în teologie și făceam tot posibilul să fiu în același timp un soț și tată responsabil. Apoi, colac peste pupăză, am căzut într-o stare de pustiire psihologică și spirituală, de parcă stresul fizic, emoțional și mental cu care mă confruntam n-ar fi fost de ajuns.

Analizele medicale de rutină, relatarea istoricului medical al familiei mele și comentariile nechibzuite ale unui medic mi-au provocat o criză de sănătate mintală. În esență, am dezvoltat o fobie puternică față de cancer, boala care a dus la decesul ambilor mei părinți în tinerețea mea.

Rămăsesem complet funcțional în sensul că îmi îndeplineam responsabilitățile. Totuși, viața mea spirituală era încordată mai gata să se rupă ca o coardă de chitară. Am început să pun la îndoială faptul că lui Dumnezeu chiar Îi pasă de mine. Uneori mă întrebam dacă chiar există.

La seminar, studiasem teologia lui Ioan Calvin și doctrina dublei predestinări – adică Dumnezeu, înainte să ne fi creat

pe vreunul dintre noi, a hotărât deja în mod suveran cine va fi mântuit și cine nu.

La acel moment precar din punct de vedere spiritual din viața mea, am aplicat această doctrină în dreptul meu în cel mai dăunător mod posibil. În consecință, pe lângă fobia tulburătoare cu care mă confruntam, am început să mă îngrijorez în mod obsesiv de bunăstarea mea spirituală. Oricât de irațional și naiv teologic ar putea să pară acum lucrul acesta, frica a fost reală și copleșitoare.

Pe urmă am experimentat ceea ce eu numesc momentul Emanuel – o experiență personală a conceptului „Dumnezeu cu noi”. Cu toate că experiența aceasta nu a pus imediat capăt nopții mele întunecate, ea mi-a afectat profund viața și slujirea începând încă de atunci.

Totul s-a întâmplat într-o noapte de sâmbătă. Tocmai terminasem de făcut curățenie în biserică și îngenunch easem la altar în rugăciune, căutând cu disperare să scap cumva de sentimentul general de anxietate care devenea tot mai copleșitor.

În biserica pustie, slab luminată, efectiv am strigat la Dumnezeu să-mi dea un cuvânt de asigurare că mă iubește și că m-a ales și pe mine printre ai Săi. În timp ce mă rugam, am simțit că trebuie să-mi iau Biblia și să citesc Deuteronom 7:6. Habar nu aveam ce spune versetul acesta. Totuși, ascultând de imboldul Duhului Sfânt, am deschis la acest pasaj și am citit următoarele cuvinte: „Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău; Domnul Dumnezeul tău te-a ales

ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului.”

Dintre toate versetele din Biblie, vocea pe care o auzisem în inima mea mi-a spus în acel moment critic să deschid și să citesc chiar versetul acesta. Și ce faci cu o experiență de felul acesta?

Ce facem cu un Dumnezeu ca acesta, un Dumnezeu care este credincios și ni se descoperă exact la momentul potrivit? Ce facem cu un Dumnezeu ca acesta care Își descoperă dragostea într-un mod atât de personal încât îți schimbă cursul vieții?

Astfel de momente ilustrează într-un mod impresionant angajamentul lui Isus de a fi Emanuel, „Dumnezeu cu noi.” Pe măsură ce ne apropiem de Sărbătoarea Nașterii lui Cristos, se merită să luăm din nou în considerare ce înseamnă să experimentăm realitatea întrupării Sale în viețile și slujirea noastră.

Sunt convins că putem face mai mult decât să cântăm despre întrupare. În pregătirile noastre de aceste sărbători, să nu uităm că este momentul potrivit să ne pregătim inimile ca să primească iarăși binecuvântarea prezenței stăruitoare a lui Dumnezeu.

Eu cred că experiențele de tip Emanuel sunt favorizate de următoarele patru componente:

1. Realismul teologic

Este alarmant de ușor chiar și pentru creștinii experimentați să alunece în deism funcțional, cum îi zic eu. Spus mai simplu, deismul este convingerea că Dumnezeu există, dar că El nu este în realitate cu noi. Deismul afirmă că Dumnezeu a creat universul și apoi s-a retras din el, lăsându-l să funcționeze pe baza legilor naturale.

Deiștii se pot ruga, numai că ei tind să se adreseze ideii de Dumnezeu, nu Lui Dumnezeu Însuși. Pot participa și la închinare, dar ei nu se așteaptă să-L întâlnească în mod autentic pe Dumnezeu în versurile cântărilor. Ideea că

Creatorul ar putea lucra ceva în viața lor – o idee cu care deiștii ar trebui să se pună de acord și să nu i se împotrivescă – nici măcar nu le trece prin cap.

Adevărul este că mulți oameni care cred în Dumnezeu se mulțumesc să trăiască fiecare zi într-un mod lipsit în esență de experimentarea prezenței Sale întăritoare. În cartea sa, *\$3.00 Worth of God* [Un Dumnezeu de trei dolari], publicată în 1971, pastorul Wilbur Rees atrage atenția asupra acestei realități lamentabile. Cu sarcasm usturător, el scrie următoarele:

„Aș dori să cumpăr un Dumnezeu, vă rog, dar nu mai scump de trei dolari ca să-mi plesnească sufletul sau să-mi tulbure somnul, ci echivalentul unei cești de lapte cald sau a unui pui de somn la soare. Nu vreau un Dumnezeu prea scump care să mă facă să iubesc un negru sau să culeg sfeclă cu un imigrant. Vreau extaz, nu transformare; vreau căldura unui pântec, nu naștere din nou. Vreau un kilogram de veșnicie într-o sacoșă de hârtie. Aș dori să cumpăr un Dumnezeu de trei dolari, vă rog!”

Puțini oameni care merg la biserică s-ar declara deiști. Dar asta nu înseamnă că viața lor de fiecare zi nu este marcată de deism funcțional.

Alternativa deismului funcțional este realismul teologic. Conform acestei perspective biblice, Dumnezeu este real, personal, relațional, o Ființă Trinitară cu care putem interacționa în moduri profund semnificative.

Datorită întrupării lui Cristos (Ioan 1:14) și a revărsării Duhului Sfânt, putem nu numai să-L conceptualizăm pe Dumnezeu, ci și să-L cunoaștem. El poate fi într-adevăr cu noi!

Există o diferență uriașă între o relație adevărată cu Dumnezeu și o credință pur filozofică sau o religie formalistă bazată pe reguli și ritualuri. Realismul teologic face posibilă relația autentică cu Dumnezeu și experiențele personale cu El.

2. Teologia prezenței

Pe lângă realismul teologic, trebuie să fim convinși totodată că Dumnezeu este dornic să interacționeze cu noi în moduri impresionante, transformatoare și modelatoare de viață. Scriptura este impregnată de ideea că Dumnezeu Se obligă să fie cu copiii Săi.

Să privim mai întâi în Vechiul Testament. Deși unele pasaje biblice ar părea să-L portretizeze pe Dumnezeu ca o zeitate severă, mereu distantă, interpretările de felul acesta ratează ideea Scripturii. În fiecare epocă a istoriei Vechiului Testament și în fiecare carte, putem vedea dorința adâncă a lui Dumnezeu de a locui mai degrabă cu poporul Său de legământ decât de a sta departe de el (vezi Geneza 26:24; Levitic 26:11-12; Deuteronom 20:4; Iosua 1:5; Judecători 6:12; 2 Samuel 7:9; Isaia 41:10; Ieremia 30:11; Ezechiel 37:27; Amos 5:14; Țefania 3:14-15).

Scriptura este impregnată de ideea că Dumnezeu Se obligă să fie cu copiii Săi.

Cartea Psalmilor scoate în evidență în repetate rânduri realitatea prezenței lui Dumnezeu cu poporul Său (ex.14:5).

Mai specific, Psalmii vorbesc despre un Dumnezeu care Își înconjoară poporul (125:1-2) și care este mereu disponibil ca Sursă a călăuzirii și împuternicirii sale (73:23-24; 118:6-7; 139:7-10).

O citire mai atentă dezvăluie faptul că posibilitatea experimentării prezenței lui Dumnezeu este o temă majoră a Vechiului Testament. Însă povestea este suprasaturată de exasperare. În mod tragic, poporul de legământ a căutat în permanență să-L dea la o parte pe Dumnezeu. Copiii Lui s-au implicat constant în acțiuni de autosabotare. Inimile lor erau împietrite și predispuse la rătăcire. În consecință, s-au dovedit neputincioși în a-L experimenta pe „Dumnezeu cu ei” în maniera trainică dorită de Dumnezeu.

Dar harul lui Dumnezeu s-a dovedit mai măreț (Romani 5:20). Profetul Isaia a prezis venirea „robului neprihănit” a cărui jertfă înlocuitoare a plătit pentru păcate și a oferit posibilitatea împăcării cu Dumnezeu (Isaia 53:1-12).

Isaia a vestit și el nașterea unui rege mesianic care va dăruia o pace fără sfârșit „scaunului de domnie al lui David și împărăției lui, o va întări și o va sprijini prin judecată și neprihănire, de acum și-n veci de veci” (Isaia 9:6-7).

Mărturia Vechiului Testament privitoare la importanța prezenței lui Dumnezeu stărnește un sentiment de anticipare plină de speranță. Ea așteaptă cu nerăbdare vremea când Mesia va intra pe scenă și va îndrepta lucrurile. Conform lui Isaia, acest Mesia se va naște dintr-o fecioară și I se va pune numele Emanuel (Isaia 7:14).

Perioada Adventului are legătură cu împlinirea dorinței nostalgice a Israelului după arătarea Aceluia a cărui nume înseamnă efectiv „Dumnezeu cu noi” (Matei 1:23).

Nu-i de mirare atunci că Noul Testament ne prezintă așadar o teologie impresionantă despre prezența lui Dumnezeu. Pe lângă pasajele care se concentrează asupra posibilității credincioșilor de a experimenta prezența și

realitatea lui Dumnezeu în general (ex. Fapte 17:38; Evrei 13:5; Filipeni 4:4-7; 2 Corinteni 6:14-18; Efeseni 3:16-19; 2 Tesaloniceni 3:16; Apocalipsa 21:1-3), există și pasaje care ilustrează semnificația dramatică a întrupării Fiului din veșnicii.

Mărturia Vechiului Testament privitoare la importanța prezenței lui Dumnezeu stărnește un sentiment de anticipare plină de speranță.

Lucrul acesta este evident mai ales în primul capitol din Evanghelia după Ioan. În primul verset, Ioan ne dezvăluie faptul că Cuvântul, atât de vital experienței vieții și luminii care vine de la Creatorul nostru, nu doar că a fost cu Dumnezeu la început, ci El a fost și este Dumnezeu. În versetul 14 citim că Cuvântul s-a făcut trup – s-a întrupat – și a locuit printre noi. În versetul 18, Ioan arată că unul dintre motivele întrupării a fost mai exact acesta: ca să-L facă de cunoscut pe Dumnezeu poporului Său de legământ, ca să fie literalmente „Dumnezeu cu noi.”

Dar asta nu-i tot ce are Noul Testament de spus despre Dumnezeu cu noi. Alte pasaje Îl ilustrează pe Isus Însuși asigurându-și ucenicii de prezența Lui permanentă (Matei 18:19-20; 28:19-20). Mai sunt și alte pasaje care vorbesc despre posibilitatea minunată a unei relații de mentorat permanente cu Cristos cel înviat prin intermediul Duhului Sfânt care locuiește în noi (vezi Ioan 14:16-18; 16:12-15).

Ia gândește-te numai: Fiul întrupat continuă să fie cu ucenicii Săi într-o manieră care mângâie și împuternicește, prin Duhul Lui, chiar și după întoarcerea Lui la dreapta Tatălui.

Rezultatul este că, potrivit Noului Testament, Nașterea Domnului, Paștele și Rusaliile la un loc creează potențialul de a cunoaște puterea și prezența lui Dumnezeu.

Nașterea Domnului, Paștele și Rusaliile la un loc creează potențialul de a cunoaște puterea și prezența lui Dumnezeu.

Dar pentru a ne da seama de acest potențial, trebuie să acceptăm realismul care nu este doar de factură teologică, ci și pneumatologică. La urma urmei, deținerea potențialului, în calitate de credincioși umpluți cu Duhul Sfânt, de a experimenta clipă de clipă o relație de mentorare cu Cristosul întrupat și înviat nu are niciun rost, dacă nu suntem însoții de lucrarea Duhului în viețile noastre. Așadar, există o a treia componentă de care avem nevoie pentru a-L experimenta deplin pe „Dumnezeu cu noi”.

3. Realismul pneumatologic

Termenul în greacă pentru vânt, răsuflare sau spirit este pneuma. Prin urmare, pneumatologia este pur și simplu studiul Duhului Sfânt potrivit adevărului Scripturii.

Realismul pneumatologic începe cu recunoașterea faptului că așa cum Dumnezeu Tatăl poate fi conceput într-o manieră impersonală și redus la o simplă idee, la fel se poate întâmpla și în cazul Duhului Sfânt.

Ba mai mult, se poate ca membrii bisericii – și liderii – să-și asume o postură mai degrabă prezumtivă cu privire la Duhul lui Dumnezeu decât una marcată de sentimentul așteptării. Este una să spunem că credem în lucrarea Duhului Sfânt. Și alta este să-L căutăm, să-L slujim și să nădăjduim ca El să ne influențeze în mod semnificativ, să ne transforme viața și să ne impregneze lucrarea. A face una fără cealaltă e ca și cum am trage cablul de alimentare după noi în umblarea noastră cu Cristos.

Sunt unii evanghelici din afara sferei penticostale care recunosc și ei faptul că Duhul lui Isus este vital în umblarea noastră cu El. Cercetătorul biblic John Stott spunea odată că „viața creștină este în esență viața în Duhul, cu alte cuvinte, o viață însuflețită, susținută, călăuzită și îmbogățită de Duhul Sfânt. Fără Duhul Sfânt, adevărata ucenicie creștină ar fi inimaginabilă, imposibilă chiar.”

Realitatea tristă este că ne putem împotrivi lucrării Duhului care dă viață și care transformă (Fapte 7:51), făcându-L să se întristeze (Efeseni 4:30), respingându-L (1 Tesaloniceni 4:8) și stingându-L (1 Tesaloniceni 5:19).

A-L experimenta cu adevărat pe „Dumnezeu cu noi” – întâlniri cu Isus cel întrupat și înviat care modelează vieți – necesită asumarea unei atitudini care trădează nădejdea noastră în Duhul lui Cristos, nu doar simpla admitere a prezenței Lui în viețile noastre.

Din acest motiv, apostolul Pavel a încurajat membrii bisericii să fie plini de Duhul (Efeseni 5:15-18) și să țină pasul

cu El (Galateni 5:25). Realismul pneumatologic înseamnă să trăim în fiecare zi fiind conștienți, în contact direct și sensibili la îndemnul Duhului Sfânt în viețile noastre.

4. Apropierea

În cele din urmă, trebuie să preluăm inițiativa de a ne apropia de Dumnezeu. Lucrul acesta este necesar mai cu seamă în momentele de luptă spirituală intensă când s-ar putea să ne îndoim de existența Lui.

Ne place sau nu, diavolul și puterile demonice sunt o realitate. Potrivit unor pasaje precum Evrei 2:14-15 și 1 Ioan 3:8, un alt motiv major pentru întruparea lui Cristos a fost împuternicirea copiilor lui Dumnezeu de a-l birui pe cel rău. Nu-i de mirare că experiența „Dumnezeu cu noi” este atât de importantă.

Noaptea întunecată a sufletului meu m-a învățat lucrul acesta. Ceea ce a început inițial ca o problemă de natură fizică s-a preschimbat într-o tulburare de anxietate și, în cele din urmă, într-o bătălie spirituală. Profitând de situația mea, diavolul s-a lansat într-un atac insidios care a avut drept consecință o perioadă de suferință care știam că era irațională, dar pe care pur și simplu n-o puteam controla. Cu cât mă rugam mai mult, cu atât eram mai confuz și mai tulburat.

Experiența mea cu Emanuel mi-a deschis ochii față de realitatea că Dumnezeu era cu mine în întunericul meu, însă eu trebuia să fac pași spre El în mod voit.

La un moment dat, pe la începutul crizei, am simțit că Dumnezeu îmi spune că El a îngăduit încercarea aceasta peste mine. Apoi mi-a arătat cum să o biruiesc. Deși această revelație a fost ca o asigurare la momentul acela, n-am luat măsurile necesare într-un mod responsabil. Așa că noaptea

întunecată a continuat. Lupta mea chinuită cu duhul de frică a persistat. Mă autosabotam.

Într-un final, la un an și jumătate de la declanșarea crizei, am avut o altă revelație cu Dumnezeu. Eram departe de casă, la o conferință pentru pastori. Într-o seară, în timp ce eram singur în camera mea de hotel, demonii anxietății m-au copleșit. Neputând să dorm, m-am așezat pe marginea patului, în întuneric, cu capul în mâini și cu coatele pe genunchi. Am strigat la Dumnezeu plin de frustrare: „Unde ești? De ce nu vrei să spui un cuvânt și să mă eliberezi de duhul acesta de frică?”

Pe urmă, în tăcerea de la crăpatul zorilor, am primit un cuvânt de la Domnul în adâncul inimii mele: „Gary, ți-am spus încă de la început că acest chin are un scop, că vreau să te învăț lecții vitale despre cum să-l înfrunți pe diavol, pe care tu, ca pastor, le poți transmite și altora.”

A doua zi la conferință, Dumnezeu a continuat să-mi vorbească, dar într-o manieră extrem de susținătoare, de alinătoare.

Ajunsesem disperat să-L întâlnesc personal pe Dumnezeu. La timpul Lui, El S-a descoperit, transmițându-mi un mesaj despre adevăr și har. El mi-a îndreptat atenția spre Iacov 4:7-10, mai specific: „Supuneți-vă, dar, lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului și el va fugi de la voi. Apropiați-vă de Dumnezeu, și El se va apropia de voi. Curățiți-vă mâinile,

păcătoșilor; curățiți-vă inima, oameni cu inima împărțită. Simțiți-vă ticăloșia; tânguiți-vă și plângeți! Râsul vostru să se prefacă în tânguire, și bucuria voastră în întristare. Smeriți-vă înaintea Domnului, și El vă va înălța.”

M-am întors acasă și am început să caut să mă apropii de Dumnezeu. Când am realizat în sfârșit că pot să-l înving pe diavol nu luptându-mă cu el, ci apropiindu-mă de Dumnezeu, am experimentat autoritatea de care aveam așa mare nevoie. În câteva săptămâni, mi-am dat seama că lupta mea spirituală se sfârșise.

Nu sugerez că experiența mea reprezintă singurul mod în care îl poți birui pe diavol. Mărturia lui Pavel din 2 Corinteni 12:7-10 denotă faptul că sunt momente când răspunsul adecvat nu este să te rogi întruna pentru izbăvire, ci să accepți încercarea, dându-i voie să intensifice maniera în care viețile noastre mărturisesc altora despre realitatea și prezența lui Dumnezeu care împuternicește. Alteori Dumnezeu ne cheamă pur și simplu să perseverăm în credință (Apocalipsa 2:10).

Totuși am învățat că apropierea de Dumnezeu contează. Aproximarea deznădăjduită de El și ascultarea au fost cele care mi-au salvat viața și slujirea timp de aproape patruzeci de ani. Dacă vrem să-L cunoaștem pe „Dumnezeu cu noi”, câteodată trebuie să „ne apropiem” de El într-o manieră pro-activă, sfidându-l pe diavol între timp.

Dumnezeul nostru este sfânt, dar nu este sever și distant. El este un Dumnezeu personal care dorește să fie cu noi. El

**Dacă vrem să-L cunoaștem pe „Dumnezeu cu noi”,
câteodată trebuie să „ne apropiem” de El
într-o manieră pro-activă, sfidându-l
pe diavol între timp.**

este un Dumnezeu comunicativ care, prin întruparea Fiului Său și prin revărsarea Duhului Său, vrea să ne îndrume clipă de clipă pe tot parcursul vieților noastre, chiar și în nopțile noastre întunecate.

Dar ca să-L experimentăm cu adevărat pe „Dumnezeu cu noi”, avem nevoie de patru lucruri: realism teologic, conștientizarea teologiei scripturale a prezenței, realism pneumatologic și disponibilitatea de a ne apropia de El.

Datorită întrupării lui Cristos și a revărsării Duhului Sfânt, nu trebuie să ne mulțumim cu un Dumnezeu de trei dolari. Realitatea este că putem într-adevăr să experimentăm puterea lui „Dumnezeu cu noi.”

Fie ca Sărbătorea Nașterii Domnului din acest an să fie deosebit de binecuvântată!

Gary Tyra, D.Min., este profesor de teologie biblică și practică la Universitatea Vanguard din Costa Mesa, California.

CUM SĂ CREEZI O CULTURĂ A INVITAȚIEI

de Kristi Northup

**AJUTĂ PASTORII ȘI CREDINCIOȘII SĂ SPOREASCĂ
ÎN DRAGOSTE FAȚĂ DE CEI PIERDUȚI.**

Există o mulțime de feluri de a promova creșterea bisericii. Există idei pentru a face serviciile mai atrăgătoare și instrumente de marketing pentru dezvoltarea misiunilor. Există cuvinte cheie pe Google și broșuri care-i mențin informați pe oamenii care se mută în zonă. Deși aceste instrumente pot fi utile în recunoașterea numelui, ele nu înlocuiesc câștigarea sufletelor.

Când am plantat biserica Saints Community din New Orleans în 2011, am încercat toate posibilitățile. Am trimis 25 de mii de pliante prin poștă. Am distribuit reclame de agățat pe clanță în cartierul unde ne întâlneam. Ba am făcut chiar și un panou publicitar. În cele din urmă am descoperit că fără invitații personale, nicio metodă de marketing n-a funcționat în cazul nostru.

Când am început să încurajăm și să le dăm enoriașilor posibilitatea de a-și invita prietenii și de a-și împărtăși credința, biserica a început să sporească la număr – cu câte o persoană o dată. Nu suntem o mega-biserică în niciun caz, dar multiplele campusuri ale congregației o fac una dintre cele mai mari biserici din comunitate.

Evangelizarea nu este o treabă ușoară în cazul multora dintre noi. Dar există metode de a-i ajuta pe slujitori și pe enoriași să-și sporească dragostea față de cei pierduți și să fie întăriți în încrederea lor de a-i invita pe alții la biserică.

Dă-te pe tine exemplu

Cheia creării unei culturi presupune ca exemplul să vină de sus și acest lucru se aplică și în cazul invitației. Este important ca enoriașii să-l audă pe pastorul lor împărtășind întâmplări

personale legate de invitarea oamenilor la biserică. Întâmplările nu trebuie să fie întotdeauna perfecte, adică să se încheie cu mântuirea sufletului cuiva. Întâmplările adevărate – oricât de imperfecte ar fi – sunt cele care îi inspiră pe enoriași să-i invite la biserică, la rândul lor, pe cei de care le pasă.

Fă invitația o treabă ușoară

Oferă-le credincioșilor unelte tangibile. Noi am descoperit că invitațiile tipărite la o slujbă specială de duminică sau la alte activități bisericești sunt deosebit de eficiente. Este de asemenea util să aveți la îndemână tot timpul pliante informative pe care enoriașii să le poată înmâna oricând. Noi am creat și imagini pe care le postăm pe monitor și care le amintesc enoriașilor să invite prieteni la biserică, precum și mesaje pe care aceștia le pot transmite pe rețelele sociale. Fii creativ, dar nu complica lucrurile.

Totodată este mai ușor să inviți prietenii la biserică cu ocazii speciale când aveți musafiri. Un prieten de-al nostru, Dan Hunter, pastor de tineret la Oaks Church (Adunările lui Dumnezeu) din Red Oak, Texas, a organizat odată în cadrul bisericii lor un eveniment intitulat *One Day* la care a încurajat pe toată lumea să-și aducă câte un prieten. Prima oară când am organizat și noi un astfel de eveniment, am avut peste o sută de musafiri care au călcat pentru prima oară în biserică noastră.

Noi obișnuim să organizăm slujbe speciale cu ocazia botezurilor și a binecuvântării copiilor, ba chiar și la

Paști și la Crăciun pentru a-i motiva pe prieteni să vină la biserică.

Pune preț pe relații

Pentru angajații și comitetul nostru petrecerea timpului cu necredincioșii este un lucru extrem de important. Dacă unul dintre noi este invitat la întâlnirea consiliului orașenesc care se întâmplă să se suprapună cu întâlnirea comitetului, consiliul orașenesc are prioritate.

Un mod prin care demonstrăm că ne pasă este prezența noastră la asemenea întâlniri. Fie că este vorba de un meci de golf, de petreceri de zile de naștere sau de un bar mitzvah, noi participăm. Și încurajăm membrii bisericii să investească în permanență în relațiile cu cei necredincioși.

În timpul pandemiei, am cules din baza noastră de date o listă cu datele de contact ale tuturor celor care au vizitat cândva biserică noastră. Am împărțit lista și am ales 50 de persoane – angajați, prezbiteri și voluntari – care să-i sune pe toți acești vizitatori. I-am întrebat pe oameni de sănătate și dacă au nevoie de ajutor, pe urmă ne-am oferit să ne rugăm pentru ei și i-am invitat să se alăture grupurilor online în vederea părtășiei.

Le-am cerut apelanților să se gândească fiecare la găzduirea unui grup mic de părtășie. În felul acesta, am înființat alte douăzeci de grupuri mici la care au început să participe o mulțime de oameni răniți. Inițiativa aceasta n-are legătură cu evenimentele speciale, ci este o mână de ajutor întinsă într-o vreme grea, ocazie cu care împărtășim altora speranța lui Cristos.

Perseverează

În primii câțiva ani de la plantarea bisericii, am lucrat cu normă întreagă la o bancă. Invitam adesea colege de muncă la biserică. Ani de zile după ce am plecat, mă opream la bancă

Pentru angajații și comitetul nostru, petrecerea timpului cu necredincioșii este un lucru extrem de important.

și invitam prietenele la evenimente speciale. Am continuat să particip la petrecerile lor de Crăciun și să ies cu ele la câte o cafea, doar ca să păstrez legătura.

Când a venit pandemia, o prietenă de la bancă a început să urmărească slujbele noastre de duminică pe Facebook. Apoi a început să transmită mai departe videoclipurile și comentariile noastre și curând s-a alăturat unui grup mic pe Zoom. Prima duminică în care ne-am întâlnit față în față, purtam măști amândouă. După opt ani de invitații, prietena mea a trecut printr-o criză și și-a dat seama că are nevoie de ajutorul lui Dumnezeu.

Nu renunța dacă nu vezi rezultate imediate. Invită în continuare și nu ceda.

Ți se pare ciudat? Da. Nu mă simt aiurea de fiecare dată când trimit un mesaj ca să-i amintesc cuiva să vină la biserică? Ba da. Însă mie trebuie să-mi pese mai mult de starea spirituală a acelei persoane decât de frica mea.

Răspunde îndemnurilor Duhului Sfânt și vezi ce lucrează Dumnezeu când ești dispus să te implici. Împărtășește experiențele tale cu membrii bisericii și ajută-i să cunoască și ei bucuria împărtășirii credinței lor.

Împreună pasiunea de a-i vedea pe prietenii și vecinii voștri gășindu-L pe Isus poate să sporească.

Kristi Northup este pastor principal și lider de închinare la Saints Community Church (Adunările lui Dumnezeu) din New Orleans, unde conduce alături de soțul ei, Wayne. Ea este directoarea organizației *CMN Women* și scrie regulat articole pentru revista *Influencemagazine.com*.

SPUNE-MI CE ASCUȚI, CA SĂ-ȚI SPUN CINE EȘTI

de Cameron Henderson

DE CINE ASCULTAȚI VOI, TINERILOR? DE CULTURĂ SAU DE CRISTOS?

Când eram în liceu, am fost afectat de părul meu foarte creț de african. În fiecare dimineață, îmi dădeam părul cu gel și-l pieptănam într-o parte, făcându-l să arate drept și lins pe cât posibil.

Am adoptat acest stil fiindcă voiam să arăt mai „profesional”. În mintea mea neîncercată, asociaz profesionalismul cu înfățișarea unui crainic de știri de la televizor – păr caucazian și așa mai departe.

Întâmplarea asta amuzantă ilustrează un adevăr trist: tinerii se simt presați să se conformeze culturii în care trăiesc.

Cultura africană îmi spunea că părul meu era minunat cu toți cârlionții și textura lui, dar cultura dominantă îmi transmitea un alt mesaj. Lucrul acesta a stârnit confuzie în mintea mea. Voiam să trăiesc conform standardelor culturii dominante, așa că m-am deprins să dezaprob cultura etniei și rasei mele.

În mod similar, tinerii din bisericile noastre au bătăi de cap cu identitatea lor de creștini într-o lume tot mai secularizată. Cultura dominantă dintr-o țară nu este întotdeauna binevoitoare față de contracultura creștină autentică. În consecință, mulți adolescenți și tineri se tem că credința lor în Isus și modul lor de viață este ciudat, nefiresc și poate chiar imoral.

Ca slujitori ai Bisericii, noi trebuie să-i ajutăm pe tinerii noștri să-și accepte identitatea în Cristos, așa cum mi-am acceptat și eu părul natural, când m-am maturizat.

Creștinii sunt chemați să oglindească natura și caracterul neschimbător al lui Dumnezeu. Cultura dominantă ne

constrânge să imităm etica populară a vremii precum comportamentul sexual deviant, promovarea sinelui și relativismul moral.

Nu există nicio îndoială că cultura dominantă influențează identitatea tinerilor de astăzi. Cultura le spune ce să facă și cine să fie și adesea lucrul acesta contravine planului lui Dumnezeu pentru ei.

Biserica însă nu trebuie să lase cultura dominantă să arate drumul. Noi trebuie să exercităm o contracultură creștină autentică ce modelează o identitate după chipul lui Cristos în toți membrii noștri, dar mai cu seamă în următoarea generație.

PUȘI DEOPARTE

Când Dumnezeu i-a izbăvit pe israeliți din robie, El i-a rânduit ca popor al Său de legământ dându-le o cultură și o chemare unică. El le-a oferit instrucțiuni pentru a-i ajuta să înțeleagă cine este El ca Dumnezeu, cine erau ei ca popor al Său și cum trebuiau să se raporteze la identitățile acestea în viața de zi cu zi.

Dumnezeu i-a separat de culturile dominante, spunându-le: „Dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele... Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt” (Exod 19:5-6).

În mod similar, Biserica nou testamentară este descrisă ca fiind „o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui” (1 Petru 2:9).

Isus i-a chemat pe ucenicii Lui să fie sare și lumină (Matei 5:13-16) – să trăiască în lume, dar să nu fie ai lumii.

În Ioan 17, Isus S-a rugat cu următoarele cuvinte pentru ucenicii Săi: „Nu te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău. Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume. Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul” (v.15-17).

CINCI OBICEIURI DE FORMARE A CULTURII

Singurul mod de a-i ajuta pe tineri să se împotrivească puterii deformatoare de identitate a culturii dominante este prin formarea unei contraculturi creștine autentice care promovează o identitate după chipul lui Cristos.

În felul acesta, îi putem îndruma pe tinerii noștri să fie cea mai bună versiune a lor, chiar dacă trăiesc într-o lume influențată de cultura dominantă.

Iată cinci obiceiuri care contribuie la formarea unei contraculturi creștine autentice:

1. Sfătuiește și dă-te pe tine exemplu de creștin în permanență. Contracultura autentică se cultivă doar într-un pământ solid. Scopul fiecărui grup de tineret ar trebui să fie oferirea stabilității – mulți tineri nu au altă stabilitate. Unde există stabilitate, există loc ca tinerii să-și caute identitatea dată de Dumnezeu.

Acesta este un proces care poate dura ani de zile și care necesită ucenicie pe termen lung și investiție relațională. Noi trebuie să fim alături de tinerii noștri în provocările lor și să sărbătorim împreună cu ei biruințele pe care le au. Dacă vrem ca biruințele să se repete, atunci trebuie să le celebrăm.

2. Creează identitate biblică în mod intenționat. Lucrul acesta presupune mai mult decât logo-uri atrăgătoare, profiluri pe rețelele sociale, denumirea și fonturile unui grup. Noi trebuie să declarăm cine suntem și cum trăim în lumina Evangheliei.

Un nume bun nu este marcat de timp sau de sezon; este relevant pentru veșnicie. Dacă zidim pe temelia Cuvântului lui Dumnezeu, misiunile noastre vor fi în permanență contraculturale și relevante.

3. Identifică cu dragoste limitele modului nostru de viață. Este important să articulăm lucrurile pe care „nu” le facem. Tinerii au nevoie de ajutor în stabilirea limitelor și trebuie să știe când rătăcesc în afara lor.

Ajută-i pe tineri să înțeleagă că a-i corecta nu înseamnă a-i respinge, ci a-i călăuzi în dragoste. Este vital să ne stabilim limitele ținând seama de învățăturile lui Cristos, nu de percepțiile societății. Lucrul acesta nu doar că ne separă de cultura dominantă, dar ne și ajută să formăm o cultură lipsită de prejudecăți.

Singurul mod de a-i ajuta pe tineri să se împotrivescă puterii deformatoare de identitate a culturii dominante este prin formarea unei contraculturi creștine autentice care promovează o identitate după chipul lui Cristos.

Una dintre principalele critici pe care le aud tinerii noștri de la prietenii lor care nu frecventează biserica este că creștinii sunt acuzatori. Cel mai bun mod de a contracara lucrul acesta este prin a le spune adevărul în dragoste (Efeseni 4:15).

4. Discută regulat cu ei de ce facem ceea ce facem și de ce credem ceea ce credem. Majoritatea tinerilor vor să găsească răspunsuri, motiv pentru care se simt mai în largul lor în mediul online. Noi trebuie să privim cu bunăvoință întrebările lor și să le oferim răspunsuri biblice la ele.

Dacă nu știm să răspundem la „de ce-urile” lor, nu vom fi niciodată în stare să-i călăuzim când întreabă „cum”. *De ce* este viziunea pentru *cum* – cum trăim și ne împărtășim credința.

Fă-ți timp la întâlnirile cu ei să le explici de ce avem anumite hotare. Vorbește-le despre învățătura Scripturii

cu privire la umblarea cu Cristos și de ce este Cuvântul lui Dumnezeu călăuză noastră în viață.

5. Oferă tinerilor posibilitatea plină de har de a aparține înainte de a crede. Tinerii trebuie să știe că sunt acceptați de noi înainte chiar de a-L accepta pe Isus. Cultura dominantă îi presează pe cei din afară să se conformeze. Poporul lui Dumnezeu îi cheamă pe ceilalți să guste și să vadă ce bun este Domnul (Psalmii 34:8).

Tinerii trebuie să știe că sunt acceptați de noi înainte chiar de a-L accepta pe Isus.

Isus a murit de bunăvoie pentru noi „pe când eram noi încă niște păcătoși” (Romani 5:8). Iar El i-a învățat pe ucenicii Săi să-i iubească pe toți oamenii și să se roage pentru binele tuturor, inclusiv al prigonitorilor (Matei 5:44). Dragostea creștină este răbdătoare și plină de bunătate (1 Corinteni 13:4).

Unii se îngrijorează că s-ar putea ca tinerii să confunde acceptarea cu aprobarea. Totuși, păcătoșii n-au nevoie de aprobarea noastră. Are grijă cultura dominantă să le-o ofere. Însă ei trebuie să cunoască dragostea lui Cristos – o dragoste stăruitoare care îi caută în ciuda răzvrătirii lor.

Noi putem avea încredere în Duhul Sfânt care poate să-i osândească și să-i convingă pe tinerii noștri. Treaba noastră este să le arătăm cine este Isus, nu să-i facem de rușine pentru ceea ce sunt.

Hai să-i ajutăm în continuare pe tinerii noștri să înțeleagă diferența dintre contracultura creștină autentică și cultura dominantă. Hai să-i ajutăm să-și descopere identitatea în Cristos.

Hai să redresăm echilibrul culturii nelăsând lumea să fie singurul – și cel mai atractiv – glas în viețile tinerilor noștri. Hai mai degrabă să cultivăm o cultură sănătoasă care să schimbe lumea, decât să lăsăm lumea să ne schimbe pe noi și misiunea noastră. Hai să fim lumină!

Cameron Henderson – este pastorul școlii gimnaziale și al departamentului de implicare comunitară în cadrul City First Church (Adunările lui Dumnezeu) din Rockford, Illinois.

POTI SĂ FII PLIN DE DUHUL SFÂNT ȘI SĂ GRESEȘTI?

de JOHN DAVIDSON

Este posibil să fii plin de Duhul Sfânt și să greșești? Bineînțeles. În calitate de oameni botezați cu Duhul Sfânt, și noi dăm greș, știm asta din experiență.

Uneori luăm decizii greșite, interpretăm greșit sau comitem un păcat de care trebuie să ne căim și să ne cerem iertare. Știm că a fi plini de Duhul nu înseamnă că suntem imuni la comiterea greșelilor sau că nu ne mai înșelăm.

Pavel a abordat această problemă direct când a scris prima epistolă adresată credincioșilor din Corint. Deși i-a laudat pentru spiritualitatea și devotamentul lor, i-a mustrat totodată pentru neorânduială, pentru dezbinările dintre ei legate de cine să asculte, pentru tolerarea adulterului din biserică, pentru judecățile dintre credincioși și așa mai departe.

Corintenii erau oameni botezați cu Duhul Sfânt, și totuși greșeau. Nu greșeau în toate aspectele vieții, însă în unele da. Și cum au răspuns corintenii mustrărilor unui alt credincios plin de Duhul Sfânt? Potrivit capitolului 7 din 2 Corinteni, aceștia și-au recunoscut greșeala, s-au pocăit și s-au schimbat.

Anul care a trecut a scos în evidență multe diferențe de opinie în biserică. Ne-a demonstrat că și într-o biserică tradițională botezată cu Duhul Sfânt, oamenii pot trage concluzii diferite și uneori chiar opuse într-o serie întreagă de aspecte, de pildă modul de interpretare al Scripturii într-un anumit subiect, modul cum ar trebui să trăiască și să

acționeze oamenii Împărăției într-o lume decăzută. Uneori diferențele de opinie sunt destul de ușor de tolerat.

Alteori, neînțelegerile pot fi legate de un subiect atât de important și de fundamental încât nu există decât două opțiuni: ori e corect, ori e greșit. Și, desigur, toți suntem de părere că așa cum credem noi este corect. Cu alte cuvinte, eu am dreptate, tu n-ai dreptate.

Totuși, ce se întâmplă când cei doi oameni care se contrazic într-o dezbatere sunt amândoi credincioși plini de Duhul Sfânt, care iubesc Biserica și susțin ineranța Scripturii? Dacă problema este într-adevăr de așa natură încât soluția nu poate fi decât ori una, ori alta, atunci unul dintre acei credincioși plini de Duhul Sfânt are dreptate, iar celălalt greșeste.

Dar când amândoi citează din Scriptură și apelează la natura lui Dumnezeu pentru a-și susține punctul de vedere, cine poate spune care dintre ei are dreptate?

Adevărul este că nu există un mod categoric de a ști cine are dreptate în orice privință. Din acest motiv subiectul nostru este considerat o dilemă etică. Cu toate acestea, în Evanghelia după Matei, Isus ne oferă două principii utile de viață în relațiile noastre cu alți creștini.

Matei 18

Primul principiu este procesul tragerii reciproce la răspundere. Dacă crezi că fratele sau sora ta a păcătuit, Isus ne spune,

conform Matei 18:15-17, „du-te și mustră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău. Dar dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi înși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii; și dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș.”

Ce se întâmplă când cei doi oameni care se contrazic într-o dezbatere sunt amândoi credincioși plini de Duhul Sfânt, care iubesc Biserica și susțin ineranța Scripturii?

Și cum i-a tratat Isus pe păgâni și pe vameși? A stat la masă cu ei, i-a slujit și i-a iubit. Cu alte cuvinte, chiar dacă cineva este pus sub disciplina bisericii, acesta trebuie tratat cu bunăvoință și cu nădejdea că Evanghelia îl va convinge din nou.

În mod similar, Pavel a spus în Galateni 6:1 că „dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții.” Atitudinea primordială în cazul acesta este una plină de îndurare.

Nici Isus, nici Pavel nu încurajează în vreun fel admonestarea publică a unui credincios pe rețelele sociale sau pe alte căi. Scopul este restaurarea, nu umilirea, așa că trebuie să respectăm acest proces dând dovadă de bunăvoință.

Matei 7

Al doilea principiu este autocritica. În Predica de pe Munte, Isus a abordat problema judecării altor credincioși când a zis: „De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău, și nu te uiți cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău? Sau, cum poți zice fratelui tău: «Lasă-mă să scot paiul din ochiul tău» și, când colo, tu ai o bârnă într-al tău?... Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău, și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău” (v.3-5).

Nici Isus, nici Pavel nu încurajează în vreun fel admonestarea publică a unui credincios pe rețelele sociale sau pe alte căi.

Isus a recunoscut că fratele nostru ar putea avea un pai în ochiul său. Cu alte cuvinte, el poate să n-aibă dreptate sau să greșească. Însă principala grijă a lui Isus a fost ca fiecare individ să-și asume responsabilitatea propriilor greșeli înainte de a atrage atenția asupra greșelilor altora. Isus mustră aspru, numindu-l „fățarnic”, pe cel care face altfel.

Principiile din Matei 7 și 18 pot părea uneori contradictorii. În realitate, ambele sunt adevărate și, luate împreună, oferă un cadru echilibrat de abordare a problemelor care creează tensiune relațională. Isus ne oferă un remediu când simțim că un frate sau o soră păcătuiește, pe care îl cuplează însă cu un avertisment serios de a ne cerceta propriile vieți înainte de a-i judeca pe alții.

Când te afli în dezacord cu un alt credincios în privința unei chestiuni politice, unui obicei de slujire sau orice altceva, ține minte că lui Satan nu i-ar plăcea nimic mai mult decât să-i despartă pe credincioși și să facă dezbinare în Biserică. Prin urmare, înainte de a-i confrunta pe alții, de a-i acuza de unele păcate sau de a-i declara niște păcătoși, încearcă în schimb următoarele lucruri:

Roagă-te pentru înțelepciune ca să deosebești adevărul și ca Dumnezeu să-ți descopere propriile greșeli;

Crede ce-i mai bun despre celălalt, așa cum ai vrea să creadă celălalt despre tine. Acordă celorlalți credincioși prezumția de nevinovăție;

Stai jos și ascultă-l cu adevărat pe celălalt. Ascultă cu urechile și cu inima. Ascultă cu dragoste, fără să uiți că persoana aceea este fratele sau sora ta în Cristos;

Ia cu adevărat în considerare faptul că s-ar putea să n-ai dreptate sau să ai doar parțial dreptate în problema respectivă;

Pune preț pe unitate. Sfatul lui Pavel din Romani 12:18 este crucial: „Dacă este cu putință, întrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii.” Așadar, fii un împăciuitoare și împotrivesc-te dezbinării.

Las-o baltă. Nu trebuie să răspunzi tuturor celor care nu sunt de acord cu tine. Isus nu ne spune nicăieri să îndreptăm toate greșelile.

Fii cu băgare de seamă cum vorbești. Proverbe 18:21 spune că moartea și viața sunt în puterea limbii, iar Pavel adaugă că atunci când spunem adevărul în dragoste devenim asemenea lui Cristos (Efeseni 4:15). Putem avea păreri diferite fără să ne pretăm la vorbe aspre sau la atacuri la persoană.

Trebuie să fim conștienți de faptul că nu orice gând sau idee pe care o avem vine de la Duhul Sfânt. A fi oameni plini de Duhul înseamnă în parte a umbla în Duhul sau a ține pasul cu El. Asta înseamnă a fi deschiși să ascultăm de Duhul, să fim corecți de Duhul și să fim îndemnați de Duhul în aspectele în care greșim. Și uneori, oricât de neplăcut ar fi, Duhul ne arată că greșim când interacționăm cu cineva care are dreptate.

În calitate de credincioși, este înțelept să ne păstrăm mintea deschisă, mai cu seamă când interacționăm cu alți credincioși care cred altfel decât noi. Și aici nu spun să te lași convins să păcătuiești sau să te lași înșelat de cel rău. Când îți păstrezi mintea deschisă și nu ții morțiș la părerile tale, nu te compromiți, ci te afli în postura de a învăța.

Oamenii umpluți cu Duhul Sfânt pot și ar trebui să fie nu doar fermi în convingerile lor, ci și deschiși să accepte că pot greși. A fi plin cu Duhul Sfânt ar trebui să fie sinonim cu încrederea și deopotrivă cu smerenia – încredere în Cuvântul lui Dumnezeu ca standard suprem de măsurare a ceea ce este corect și a ceea ce este greșit, iar smerenie în capacitatea noastră de a trăi deplin și cu credincioșie conform Scripturii.

John Davidson, Ph.D., este director de dezvoltare managerială în cadrul Consiliului General al Adunărilor lui Dumnezeu din Springfield, Missouri.

ÎN PAS cu DUHUL

de Beth Grant

În primăvara anului 2020, când COVID-19 tocmai începea să se răspândească pe teritoriul Statelor Unite, Greg Mundis, directorul executiv al *Assemblies of God World Missions*, a contactat virusul și a fost spitalizat de urgență în stare gravă. Fiindcă soțul meu David și cu mine am lucrat împreună cu el în săptămâna aceea, am fost carantinați și am descoperit că avem timp din belșug la dispoziție ca să ne rugăm pentru Greg și alți prieteni.

În perioada aceea, am început să urez familiei și prietenilor, la finalul convorbirilor noastre telefonice, ceva ce nu le zisesem în viața mea: „Protejați-vă!”

Așa îmi dicta inima. Dar curând urarea a început să mă incomodeze. Susurul blând și subțire pe care ajunseseam să-l recunosc atât de bine m-a luat la rost: „Beth, nu te-am chemat niciodată să pui siguranța ta pe primul loc. Mereu te-am chemat să fii pregătită... pregătită să auzi glasul Meu, pregătită să asculți, pregătită să discerni lucrarea Mea și să ții pasul cu Mine. Da, fii înțeleaptă. Dar înainte de toate te chem să fii pregătită. Nu rata ceea ce am de gând să fac prin această încercare!”

David și cu mine suntem co-directorii fundației *Project Rescue*, o misiune înființată de Adunările lui Dumnezeu pentru ajutorarea victimelor sclaviei sexuale (pentru mai multe informații despre misiune, vezi articolul suplimentar intitulat *Project Rescue în timpul pandemiei*). Am împărtășit mesajul acesta conducerii misiunii din State și liderilor misiunii din Asia de Sud și Europa. Și unii, și alții au confirmat faptul că mesajul venea de la Domnul. Prin urmare „Fii gata!” a devenit chemarea noastră spirituală la arme.

În interval de câteva săptămâni – în timp ce mulți lideri se aflau încă în carantină, izolați sau bolnavi de virus – am primit vești uimitoare. Cartierele roșii din Europa și Asia de Sud s-au închis, împiedicându-i pe turiști să caute sex ilegal. Proxeneții și proprietarii bordelurilor au concediat prostituatele cu copiii lor cu tot fiindcă păstrarea lor nu mai era profitabilă.

Pentru prima oară în cei 24 de ani de la înființarea fundației *Project Rescue*, mii de femei și copii oprimați au avut șansa de a ieși din condiția lor îngrozitoare, de a primi ajutor și de a-și câștiga libertatea prin intermediul misiunii noastre.

Dar cineva trebuia să se miște repede ca să-i pună la adăpost. Fiindcă Dumnezeu ne vorbise și ne pregătise prin Duhul Sfânt, liderii misiunii erau pregătiți să-și asume riscuri și să facă exact ce i-a chemat Dumnezeu să facă. În toiul pandemiei globale, Dumnezeu deschidea ușile închisorilor și întorcea inimi spre Cristos.

VREMEA SCHIMBĂRII

Înainte de pandemie, bisericile se bucuraseră de o perioadă îndelungată de relativă stabilitate. Viața comunitară era destul de previzibilă, iar mersul la biserică era ceva normal.

În acest context confortabil, mulți slujitori au adoptat modele de conducere din lumea seculară a afacerilor. Cu planuri strategice și echipe de conducere bine instruite, succesul părea inevitabil. Dar în decursul timpului, modelul de conducere secular ne poate face să nu mai stăm la îndemâna Duhului Sfânt.

Apoi a izbucnit criza din 2020-2021. Planificările privind evenimentele, misiunile și călătoriile legate de viața bisericească s-au ciocnit de noile realități șocante. Și slujitorii penticostali s-au trezit că este nevoie să-și corecteze direcția.

Contextul conducerii s-a schimbat dramatic – și înăuntru și în afara Bisericii. În decursul ultimului an, lumea a fost martora imperfecțiunilor modelelor de conducere care se bazează exclusiv pe sistemul omenesc. Am văzut limitările cunoștințelor economice, științifice, politice și psihologice. Pandemia, tensiunile rasiale, haosul politic și dezastrele naturale i-au pus în încurcătură pe politicieni și pe experți, expunând fragilitatea și imperfecțiunile noastre.

Nevoile din cadrul comunităților de credință s-au schimbat și ele. La fel ca toți ceilalți, creștinii sunt expuși incertitudinilor dure ale vieții, pierderii celor dragi,

SLUJITORI PENTICOSTALI AUTENTICI ÎN PERIOADE TULBURI

tensiunilor în familie și șomaj. Oamenii de pretutindeni se confruntă cu provocări copleșitoare, teamă și traume.

Sentimentul normalității din Biserică s-a dus. Slujitorii au căutat să se adapteze rapid pentru a traversa aceste realități la care nu se așteptaseră deloc. Câți slujitori erau pregătiți cu strategii de slujire a credincioșilor într-un context de distanțare socială, cu măști, sau să-și mute pe neașteptate toate slujbele ori întâlnirile de grup în mediul online?

În privat s-a intensificat stresul care a scos la iveală slăbiciunile. Când slujitorii sunt pe scenă și sistemele funcționează bine, vulnerabilitățile personale sunt mai ușor de ignorat.

Dar când împrejurările ne despoaie de rutina siguranței și familiarului, ajungem față în față cu umanitatea noastră – și nevoia noastră stringentă de prezența motivațională a lui Dumnezeu. Mulți pastori și misionari cu experiență s-au privit în oglindă și și-au dat seama de nevoia lor de a reveni la periplul formării spirituale.

Lumea s-a schimbat și va continua să se schimbe. Nu putem prezice cu ce se vor confrunta orașele noastre, națiunea noastră sau lumea noastră peste șase luni – darămite peste cinci ani. Pentru mulți dintre noi, viitorul pare mult mai imprezibil decât înainte.

Biserica penticostală și slujitorii de astăzi sunt extrem de conștienți de nevoia lor de Duhul Sfânt. Avem disperată nevoie de călăuzirea Duhului. Numai Dumnezeu cunoaște viitorul. El poate să ne călăuzească în mod supranatural prin Duhul Lui și să-Și reafirme domnia și adevărul Său de nezdrușit.

Pentru oamenii Duhului, acesta este cel mai potrivit moment pentru a se bizui pe Duhul. Prezența, puterea, călăuzirea și darurile Sale ne stau la dispoziție pentru a ne împerturici în orice vreme.

SLUJIRE PRIN CĂLĂUZIREA DUHULUI

Un respectat misionar cu experiență a participat la un curs de licență intitulat „Dezvoltarea unei teologii penticostale a conducerii.” La ultima întâlnire, a recunoscut că cursul fusese o revelație pentru el. Misionarul studiasse tema autorității și dezvoltase un model și o viziune proprie de conducere. Dar niciodată nu-i trecuse prin cap că teologia penticostală ar trebui să-i modeleze tiparul și metoda de conducere.

Probabil că nu este singurul. Vasăzică, ce presupune conducerea penticostală autentică? Și cum ar trebui identitatea noastră de credincioși umpluți cu Duhul Sfânt să ne afecteze identitatea de slujitori?

Slujitorii penticostali autentici depind în totalitate de Duhul în predicare și în slujire (Fapte 1:8). Lucrarea lor este însoțită de darurile spirituale încredințate de Dumnezeu (1 Corinteni 12:7-11; Galateni 5:22).

Ucenicii slujitorilor penticostali ar trebui să tânjească și să cunoască plinătatea Duhului lui Dumnezeu, să învețe să-i slujească pe alții prin puterea Duhului și să slujească Împărăției prin intermediul darurilor spirituale.

Iată câteva caracteristici distinctive care ar trebui să definească un slujitor penticostal autentic:

Prezența lui Dumnezeu. Slujitorii penticostali autentici sunt plini de Duhul Sfânt și unși pentru lucrare de Duhul Sfânt zi de zi. Ei Îl caută cu pasiune pe Dumnezeu și întâmpină cu bucurie prezența Lui evidentă în viețile lor. Își încep ziua pregătiți să audă glasul lui Dumnezeu, să simtă călăuzirea Lui și să asculte de El prin credință. Cei din jur îi recunosc ca fiind oameni care trăiesc și umblă în prezența lui Dumnezeu.

Discernământ supranatural. Mulți slujitori creștini cunosc la nivel rațional, din Cuvântul Său și promisiunile Sale, că El lucrează încă în lume. Însă slujitorii penticostali autentici sunt încredințați de lucrul acesta fiindcă ei discern la nivel spiritual că Dumnezeu este la lucru – chiar și în toiul unei crize, suferințe și vijelii.

Ei ascultă glasul Lui și simt, discern și răspund Duhului Său. Pe lângă însușirea la nivel rațional a teologiei penticostale a Duhului, slujitorii implică la nivel experimental teologia Duhului în felul în care slujesc și îndeplinesc chemarea lui Dumnezeu – în orice context.

Integrare dinamică. Deoarece ei cred că este cu putință și de dorit să fie sensibili în umblarea lor cu Duhul în fiecare zi, șansele sunt mai mici ca slujitorii penticostali autentici să limiteze participarea darurilor spirituale la anumite zile, momente și locuri.

Noul Testament consemnează relatări despre călăuzirea, ungerea și slujirea Duhului Sfânt în folosul și prin ucenicii lui Isus pe străzi, în case, temnițe, pe vas, pe drum, chiar și alergând pe lângă car. Duhul nu-Și limitează lucrarea la anumite locuri consacrate în mod tradițional.

Oriunde mergeau oamenii lui Dumnezeu umpluți cu Duhul Sfânt, Duhul Domnului lucra în mod dinamic prin ei.

Perioadele neobișnuite de provocări și oportunități spirituale sunt momente strategice pentru ca slujitorii să întâmpine participarea informată scriptural la toate darurile puse la dispoziție de Dumnezeu (1 Corinteni 12:1-11), astfel încât Biserica să poată fi puternică și bine echipată pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Când bălălia epică cu cel rău ajunge la un nou nivel, mofturile spirituale nu le sunt de folos nici slujitorilor, nici bisericii, nici credincioșilor și nici lucrării. Slujitorii bisericii penticostale au responsabilitatea de a-i învăța pe credincioși despre darurile spirituale și de a le oferi șansa să caute și să primească plinătatea Duhului.

Biserica de astăzi are nevoie de toate darurile pe care Dumnezeu le-a asigurat poporului Său prin Duhul Sfânt. El ne cheamă nu doar să supraviețuim momentelor de suferință; Dumnezeu dorește să ne dea putere și autoritate în lucrarea de transformare a vieții în mijlocul încercărilor.

Curaj contra-cultural. Celebra misioloagă Lesslie Newbigin a întrebat odată: „De unde vine glasul care poate provoca această cultură în termenele săi, glasul care vorbește pe limba lui și care confruntă cultura cu persoana autentică a Cristosului crucificat și viu în așa fel încât s-o oprească brusc și să o întoarcă de pe calea pierzării?”

Slujitorii penticostali autentici îndrăznesc să provoace normele culturale și religioase care contrazic Cuvântul lui Dumnezeu și lucrarea Duhului.

În Fapte 10, lucrarea dezarmantă a Duhului Sfânt a fost cea care i-a dat lui Petru viziunea de a duce Evanghelia de la iudei la neamuri – și l-a făcut să privească oamenii din perspectiva lui Dumnezeu, nu din perspectivă culturală și religioasă.

Faptul că Isus a oferit mântuire tuturor oamenilor este o realitate care contrazicea sistemul de credință al lui Petru. Dar când Dumnezeu l-a confruntat prin intermediul unei viziuni, Petru a acceptat corectarea și a fost dispus să-și schimbe imediat perspectiva și să devină glasul ce a vestit planul lui Dumnezeu de răscumpărare a neamurilor.

Cu toate acestea este nevoie de curaj inspirat de Duhul pentru a transmite adevărul și a provoca statu-quo-ul cultural, politic și religios de astăzi într-o manieră care să-i conducă pe ascultători la Cristosul cel viu.

Discernământ profetic. Slujitorii penticostali autentici înțeleg vremurile în care trăiesc. Ei pot deosebi adevărul de minciunile dușmanului și binele de rău. Pavel abordează subiectul deosebirii duhurilor – cum știm care vine de la Dumnezeu și care vine de la cel rău.

Evrei 5:11-14 avertizează credincioșii împotriva apostaziei și deplânge imaturitatea spirituală a unora. Autorul îi descrie pe credincioșii maturi ca fiind din „aceia care au discernământul obișnuit, prin practică, să distingă binele de rău” (v.14).

Eu am crescut în biserica penticostală și am văzut oameni botezați cu Duhul Sfânt de când mă știu. Sunt convins că unul dintre cele mai subestimate și nefolosite, dar și cele mai necesare daruri ale Duhului în lumea de astăzi este discernământul spiritual, laolaltă cu înțelepciunea și cunoștința.

Discernământul supranatural este necesar atât pentru slujitorii bisericii cât și pentru enoriași, deoarece sunt mulți învățători falși care distorsionează adevărul lui Dumnezeu și caută să înșele. Slujitorii și celebritățile carismatice și cursive în vorbire folosesc un limbaj care pare religios, creștin și biblic. Avem nevoie de discernământ spiritual ca să deosebim duhul din spatele cuvintelor. Oare acest duh vine din Dumnezeu? Chiar și Satana citează insidios din Cuvântul lui Dumnezeu ca să-și atingă scopurile distructive (Matei 4:5-6).

În Fapte 5, Luca relatează o întâmplare cu Petru care face uz de darul discernământului și al cunoștinței după Cincizecime. Anania și soția lui, Safira, vin la Petru în mod public ca să aducă un dar de bunăvoie. Tragic este că ei și-au prezentat generozitatea într-o lumină falsă înaintea lui Dumnezeu, a lui Petru și a bisericii.

Descoperirea uluitoare a înșelăciunii acestui cuplu și moartea lor instantanee constituie unul dintre cele mai triste momente din sânul bisericii nou testamentare. Bisericii i-ar fi fost greu să se îndoiască de autenticitatea autorității și călăuzirii lui Petru, mai cu seamă după ce a fost martora discernământului lui Petru din momentul acela.

Autoritate spirituală. Slujitorii penticostali autentici își însușesc autoritatea delegată de Isus în Matei 28:18-20. Prin urmare, împărăția întunericului și manifestările sale rele nu-i pot intimidă. Având ungerea Duhului, ei înfruntă bătaia cu curaj și se bizuiesc pe autoritatea Lui când întâmpină opoziție spirituală. Slujitorii își manifestă autoritatea nu ca să-și promoveze interesele, ci ca să îndeplinească lucrarea răscumpărătoare a lui Cristos pe pământ.

Realitatea întunericului și dorința arzătoare de a umbla în autoritate spirituală autentică a devenit personală când am intrat pentru prima oară în cartierele roșii din Asia de Sud ca să slujesc. Pentru prima oară în viața mea am pășit pe un teritoriu atât de hain, de violent și de demonic încât întunericul era palpabil și intimidant.

Am realizat curând că n-aveam suficientă putere de la Dumnezeu în mine ca să supun puterea Satanei care înrobea femei și copii. Am început să mă bizui cu disperare pe ungerea proaspătă și eficientă a Duhului Sfânt în lupta cu însuși forțele iadului.

Când avem de-a face cu puterile întunericului, funcțiile, succesele în slujire, gradele universitare și personalitatea carismatică sunt irelevante. Nu degeaba i-a trimis Isus pe ucenicii Săi în camera de sus, în urmă cu 2000 de ani, ca să aștepte Rusaliile înainte să pornească în slujire. Isus a știut că mandatul Marii Trimiteri era absolut imposibil de realizat fără însoțirea puterii și autorității Sale supranaturale.

Cuvintele lui Pavel adresate efesenilor clarifică sursa puterii noastre și nu lasă nicio urmă de îndoială în privința identității dușmanului nostru: „Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:10-12).

ALINIERE SPIRITUALĂ

Cum ne aliniem unei conduceri penticostale autentice?

În primul rând, *caută să experimentezi prezența lui Dumnezeu în fiecare zi.* Când suntem conștienți de prezența Lui în umblarea noastră zilnică, cu siguranță vom auzi și vom discerne glasul Lui. Oamenii care trăiesc în prezența lui Dumnezeu recunosc mai ușor orice prezență și putere care nu este de la Dumnezeu – oriunde sunt, fie în locuri sacre, fie în locuri seculare.

Slujitorii penticostali au privilegiul de a-i învăța pe credincioși să experimenteze prezența Domnului în fiecare zi. Ei îi și ajută să umble autentic cu Duhul Sfânt și să nu fie atât de vulnerabili în fața înșelăciunii și a influenței duhurilor întunericului (1 Ioan 4:1-3).

În al doilea rând, *alege să-ți gestionezi glasul.* Oriunde și oricare ar fi platforma ta, nu subestima lucrarea lui Dumnezeu. Caută-L în rugăciune ca să-ți dea cuvinte unse și călăuzite de Duhul. În smerenie, lasă prezența lui Dumnezeu și ungerea Lui să te definească fie că predici, fie că prezinți

PROJECT RESCUE ÎN TIMPUL PANDEMIEI

Project Rescue este o misiune fondată de Assemblies of God World Missions care se ocupă de salvarea și restaurarea femeilor și copiilor care au căzut victime traficului sexual, prin dragostea și puterea lui Isus. De la întemeierea ei în Asia de Sud cu 24 de ani în urmă, fundația s-a dezvoltat ajungând astăzi o rețea de inițiative misionare în 20 de orașe europene și eurasiatice.

Numai în 2019, peste 53 de mii de femei și copii din nouă state au primit ajutor prin intermediul misiunilor afiliate. Inițiativele misionare includ biserici în cartiere roșii, programe after-school pentru copiii din cartierele roșii, cămine de îngrijire, clinici medicale și instruire profesională pentru femei ca acestea să poată începe o viață nouă cu demnitate ca fiice ale lui Dumnezeu.

În perioada pandemiei, Dumnezeu a deschis noi uși de slujire pentru Project Rescue. Iată doar câteva rapoarte din Europa și Asia de Sud:

- peste 200 de femei și copii care au renunțat la prostituție au primit cazare, alimente, îngrijire medicală și instruire profesională.
- peste 16 mii de persoane vulnerabile și abuzate sexual au primit o masă gratuită pe zi.
- s-au dezvoltat noi programe vocaționale, inclusiv de șofer taxi, în special pentru pasageri de gen feminin și fermieri.
- în cadrul unui proiect, au fost angajați 33 de bărbați implicați cândva în traficul sexual, ca să ajute la construirea unei ferme. Toți acești bărbați au renunțat la vechile lor „slujbe”.

O tânără recuperată din acest mediu care se află acum într-un adăpost a renunțat la oferta pe care i-a făcut-o un traficant de a se întoarce la prostituție pe un salariu de zece ori mai mare. Ea l-a înfruntat cu curaj: „Mi-am găsit locul,” i-a zis ea. „L-am găsit pe Dumnezeul meu și nu mă voi mai întoarce!”

Pentru mai multe informații despre Project Rescue,
accesează projectrescue.com

o emisiune sau scrii un blog, fie că asisti un grup mic, că ești implicat într-o lucrare în închisoare, ori că participi la comitet sau că stai de vorbă cu un prieten la o cafea.

Duhul Domnului care vorbește adevărul prin noi dezarmează inimile, cugetele și duhurile, osândește păcatul, salvează, vindecă, transmite înțelepciune și dezleagă din robie.

Slujitorii nu pot pretinde că mesajul lor este cel care schimbă inima și mintea. Imaginează-ți că pe vremuri oamenii nu auzeau atâtea voci câte auzim noi astăzi. Prin intermediul dispozitivelor digitale, mai cu seamă a mediilor de socializare, milioane de oameni astăzi au platforme și ascultători.

De ce ar trebui oamenii să asculte de glasul tău sau de al meu? Însă când vorbim cu autoritatea, ungerea și harul lui Dumnezeu, adevărul Său poate străpunge publicul și poate atinge sufletele cu precizie personală. Asta este lucrarea Duhului.

În al treilea rând, *roagă-te și deosebește lucrarea lui Dumnezeu în vremurile acestea profetice*. El lucrează în lume și în momente de pace, și în momente de restriște. Întrebarea nu se rezumă doar la ce lucrează Dumnezeu, ci cum ne aliniem noi inimile, strategiile și resursele cu planurile Sale. Cum putem să-i inspirăm pe cei cărora le slujim să se implice

în lucrarea pe care o face Dumnezeu în lumea noastră, cu credință și curaj, nu cu teamă?

Dumnezeu, prin Duhul Lui, ne poate da discernământ să înțelegem vremurile, așa cum au avut fiii lui Isahar în 1 Cronici 12:32. Avem nevoie de slujitori spirituali care să ia pulsul vremurilor în care trăim și care să înțeleagă semnificația acestuia pentru lucrarea Împărăției.

În al patrulea rând, *cercetează-ți gândurile, motivațiile și sentimentele*. Trăim într-o vreme de nestatornicie tulburătoare, de mânie politică, cuvinte explozive și acțiuni nestăpânite.

Într-un asemenea context, slujitorii trebuie să-și cerceteze inimile înainte de a transmite vreun mesaj pe orice platformă. Pasiunea pe care o simțim pentru a transmite mesajul lui Dumnezeu este ungerea Duhului Sfânt? Sau este stârnită doar de opiniile și emoțiile noastre – o reacție pur firească la ce se întâmplă în jurul nostru?

Doar fiindcă suntem slujitori penticostali nu înseamnă că orice pasiune pe care o simțim vine de la Dumnezeu.

Slujitorii penticostali înțelepți își păzesc întotdeauna gândurile, atitudinile, motivațiile și sentimentele prin rugăciune. Se roagă pentru discernământ, vorbesc cu înțelepciune și tac când trebuie, la fel ca Isus, astfel încât să-L onoreze în permanență pe Tatăl din ceruri.

În al cincilea rând, *fii sincer când greșești cu cei cărora le slujești*. Nu demult, un cunoscut slujitor creștin și-a cerut iertare în public. Făcuse unele afirmații așa-zis profetice care s-au dovedit a fi false. În consecință, pe aceeași platformă pe care transmisese mesajul eronat, slujitorul a recunoscut cu smerenie că a greșit. Și-a asumat răspunderea pentru cuvintele sale în calitate de slujitor și și-a încheiat mesajul reasigurându-și cititorii cu credință și nădejde în Dumnezeu al Cărui Cuvânt nu greșește niciodată.

Numai Dumnezeu rămâne mereu credincios, atotștiutor și atotputernic. La urma urmei, viitorul este în mâinile Lui.

Slujitorii penticostali sunt răscumpărați, chemați... și umani. Colaborarea cu Dumnezeu prin Duhul Sfânt nu este o știință exactă. Aceasta necesită umilință și integritate. Vestea bună este că cu cât slujitorii caută mai mult să urmeze călăuzirea Duhului și să dea dovadă de ascultare, cu atât le este mai ușor să discearnă și să asculte.

În cele din urmă, *regândește-ți planurile*. În urmă cu câțiva ani, mă uitam peste programul nostru de misiune și călătorie încărcat până la refuz și am simțit cum Dumnezeu mă osândește.

Am simțit că Domnul îmi spune: „Dacă îți trimit o persoană pe nepusă masă sau îți deschid o altă ușă, mai ai timp și pentru lucrarea Mea în programul tău? Ești dispusă să-Mi faci loc pentru a realiza ceva ce nu te aștepți sau a înfăptui un miracol prin Duhul Meu?”

Această întrebare este una profundă și stânjenitoare. Avem noi loc în agendele noastre și în programul bisericii ca Dumnezeu să lucreze altfel în perioada asta? Ori programele noastre și ale bisericii sunt atât de încărcate cu lucruri bune și previzibile încât nu prea mai avem loc ca Dumnezeu să intervină, nestânjenit, prin Duhul Sfânt și să înfăptuiască

inimaginabilul și neprevăzutul? Le facem noi loc oamenilor pe care îi slujim să strige la Domnul și să răspundă adierii proaspete a Duhului?

Da, e bine să-ți planifici lucrurile. Dar caută modalități de a simplifica, ajusta și lăsa loc în programul tău călăuzirii Duhului.

Sunt convinsă că Dumnezeu lucrează la ridicarea de pionieri autorizați de Duhul pentru noul seceriș. S-ar putea să ne cheme și pe noi printre ei sau să-i învățăm pe cei din noua generație să desțelenească ogoare noi în ultimele ceasuri dinaintea revenirii lui Isus.

Putem noi renunța la unele lucruri pe care le facem dintotdeauna ca să acceptăm lucrurile pe care Dumnezeu vrea să le facă și a promis să le facă în viitor? Duhul Domnului lucrează! Hai să facem loc pentru miracole.

PREGĂTIȚI ȘI ÎN PAS CU EL

În 2020, timp de jumătate de an, echipele fundației *Project Rescue* și-au păstrat ușile deschise de Dumnezeu pentru a slui la peste o mie de femei și copii din lumea prostituției.

Pastorii și bisericile din cadrul Adunărilor lui Dumnezeu din State au auzit despre oportunitățile noastre și s-au implicat și ei. M-a impresionat profund să văd cât de repede și cu câtă generozitate au reacționat în ciuda provocărilor lor zilnice. În consecință, *Project Rescue* a avut resurse la dispoziție ca să acționeze și să împărtășească dragostea și bunătatea lui Cristos cu cei exploatați sexual în acest interval de timp extraordinar.

Recent, ni s-a pus la dispoziție un bordel dintr-un important cartier roșu pe care l-am cumpărat și l-am transformat într-un centru de misiune. Curând, femeile și copiii oprimați din cartierele acestea infame Îl vor cunoaște pe Isus într-o nouă clădire, vor fi eliberați de puterea celui rău și vor învăța ce înseamnă să trăiască asemenea unor oameni ai lui Dumnezeu răscumpărați și plini de Duhul Sfânt.

Cuvintele lui Pavel adresate bisericii din Galatia se potrivesc slujitorilor penticostali de astăzi: „Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul” (5:25).

Să fim dar pregătiți și în pas cu El în aceste vremuri importante pentru slava Tatălui nostru și pentru împlinirea lucrării Sale mărețe.

Beth Grant și soțul ei, David, slujesc misiunilor din cadrul Adunărilor lui Dumnezeu din Asia de Sud de mai bine de 44 de ani. Grant slujește ca director executiv al fundației *Project Rescue*, o organizație a Adunărilor lui Dumnezeu în Eurasia care contribuie la ajutorarea supraviețuitorilor traficului sexual. Slujește și ca prezbiter principal, alături de alte slujitoare ordinate. Este autoarea cărții *Courageous Compassion: Confronting Social Injustice God's Way* și coautoare a manualului *Hands that Heal*, o programă analitică internațională care ajută la instruirea de îngrijitori pentru supraviețuitorii traficului uman.

CUM

SĂ

PREVII

APARIȚIA

CONFLICTELOR

de Ken Sande

Ultimul an a fost încărcat de conflicte. Pandemia, tensiunile rasiale, crizele economice și cele mai controversate perioade politice din istoria recentă au stârnit rivalități în toată țara care s-au resimțit și în bisericile locale.

Dezacordurile cu privire la aceste probleme au provocat tulburări în multe biserici. Pastorii au petrecut nenumărate ore discutând cu enoriași frustrați, deviind atacurile la persoană și dându-și silințele să refacă unitatea între cei din comitet și din biserică.

În acest context, apar conflicte grave chiar și în familiile creștinilor – care adeseori le dau pastorilor și mai mult de lucru. Pe lângă neînțelegerile conjugale și familiale, mai sunt și presiuni financiare, tensiuni la locul de muncă, concesiuni și lupte cu băutura și drogurile.

Niciodată slujitorii n-au resimțit atât de acut nevoia lor vitală de înțelepciune dumnezeiască și har în rezolvarea discordiilor. Deoarece am consiliat sute de biserici, familii și conflicte juridice în ultimele trei decenii, voi descrie unsprezece principii relaționale care s-au dovedit eficiente în prevenirea și rezolvarea multor dispute apărute între credincioși.

1. Implică-L pe Dumnezeu

Când ne aflăm într-un conflict, două lucruri ne preocupă în mod obsesiv pe cei mai mulți dintre noi: cât de neprihăniți suntem noi și cât de vinovați sunt ceilalți. Atâta timp cât ne aruncăm acuzații unii altora sau încercăm să ne apărăm, prăpastia relațională devine tot mai mare.

Însă Dumnezeu ne cheamă să abordăm relațiile din perspectivă tridimensională, conștientizând în permanență prezența Lui în interacțiunile noastre unii cu alții.

Învață-i pe credincioși să fie conștienți de sine, de ceilalți și de Dumnezeu în timpul oricărei interacțiuni, mai cu seamă în cele conflictuale.

Această perspectivă tridimensională asupra relațiilor este evidentă în toată Scriptura. Biblia ne învață să ne păzim inimile și să dăm dovadă de disciplină în acțiunile noastre, să-i privim și să-i tratăm pe semenii noștri cu compasiune, amintindu-ne să Îl cinștim și să-L slujim pe Dumnezeu în toate lucrurile.

Aceste principii stau la baza celor trei aspecte ale înțelepciunii relaționale: tu în raport cu tine însuși, tu în raport cu semenii și tu în raport cu Dumnezeu. Sunt pasaje

în Scriptură care abordează toate aspectele acestea (vezi Exod 20:1-21; Matei 22:37-39; Efeseni 4:30-32; Filipeni 2:1-11).

Cu cât oamenii dezvoltă mai mult acest obicei de a gândi tridimensional în orice situație, fiind în permanență conștienți de prezența și scopurile lui Dumnezeu (Filipeni 4:17), cu atât șansele lor sunt mai mari de a-și gestiona gândurile, sentimentele și cuvintele într-un mod care-I face cinste lui Dumnezeu și care-i păstrează în termeni pașnici cu semenii lor.

2. Nu uita rezultatul de aur

Știi *regula de aur*: „Tot ce voii să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel” (Matei 7:12). Dar oare știi și *rezultatul de aur*? Acesta este corolarul regulii de aur: de obicei semenii te vor trata așa cum îi tratezi tu pe ei. Nu întotdeauna se întâmplă așa, desigur, dar în majoritatea cazurilor acest adevăr rămâne valabil.

Dă vina pe alții, și cel mai probabil aceștia vor da vina pe tine. Recunoaște când ai greșit și poate te va surprinde cât de des vor recunoaște și alții faptul că ți-au greșit. Ascultă-i pe alții cu răbdare și deschidere și evită părerile preconcepute, și alții vor fi mai înclinați să manifeste aceeași bunăvoință față de tine. Stabilirea unui ton relațional corect facilitează și sporește probabilitatea înțelegerii.

Când te confrunți cu un posibil conflict, fă apel la conștiința de sine punându-ți întrebarea: „Cum aș vrea eu să fiu tratat?” Apoi tratează-i pe ceilalți așa cum ți-ar plăcea ție să fii tratat. Te va surprinde să afli cât de des această simplă reajustare poate să prevină conflictul și să încurajeze pacea.

3. Pune Evanghelia pe primul loc

Tendința noastră este de a apela la Lege în momentele conflictuale. Ne place să folosim Cuvântul lui Dumnezeu ca să demonstrăm că noi avem dreptate și că alții greșesc. Din păcate însă, această abordare bidimensională nu face decât să dezbine și mai mult.

Arată-le credincioșilor o cale mai bună. Pe lângă conștientizarea lor de nevoia de a păzi poruncile lui Dumnezeu, învață-i să lase Evanghelia să-i inspire și să-i călăuzească în fiecare interacțiune.

Evanghelia dezvăluie răbdarea, îndurarea, bunătatea și iertarea lui Dumnezeu față de noi. Dumnezeu ne tratează mai frumos decât merităm. El ne cheamă să-i tratăm și noi la fel pe semenii noștri. Iată ce suntem sfătuiți în Coloseni 3:12-14: „Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții, și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Cristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii.”

Dumnezeu ne tratează mai frumos decât merităm.

Acest mod de viață inspiră speranță, scade nevoia de a intra în defensivă, lasă loc de mărturisire și iertare și demonstrează dragostea lui Cristos.

4. Cercetează-ți inima

Iacov 4:1 ne oferă o perspectivă vitală asupra conflictului: „De unde vin luptele și de unde vin conflictele între voi?

Nu de aici, din plăcerile voastre care se luptă în mădularele voastre?” (NTR)

Este posibil ca plăcerile în sine să nu fie păcătoase. S-ar putea să fie lucruri bune pe care le dorim prea mult, ori din motive greșite. În felul acesta începe spirala descendentă: o dorință bună devine o pretenție presantă care ne face să-i judecăm pe alții și în cele din urmă să recurgem la represalii dacă nu ne dau ceea ce vrem.

Încurajează credincioșii să-și cerceteze sincer inimile când se simt tentați să se certe. Cercetarea începe cu întrebări de introspecție de genul: Ce vreau eu în situația aceasta? A început dorința aceasta să mă controleze? Îmi doresc lucrul acesta atât de mult încât sunt dispus să rănesc sau să rup relația cu alții?

Pe măsură ce devenim mai conștienți de noi înșine, prin cercetarea inimilor noastre, ne putem detrona dorințele egoiste înainte ca ele să ne ducă pe calea conflictului.

5. Cultivă înfrânarea

Lepădarea lui Petru de Cristos este un exemplu clasic de „deturnare a amigdalei cerebrale.” Amigdala este parte a creierului care activează reacția luptă sau fugi. În momentele de stres, amigdala poate să nesocotească celelalte funcții cognitive mai raționale, declanșând o reacție impulsivă și adesea regretabilă.

Teama l-a făcut pe Petru să exclaim: „Nu-l cunosc pe omul acesta!” (Matei 26:72, 74). Mai târziu, Petru și-a regretat profund fapta.

Majoritatea am resimțit aceste tipuri de reacții impulsive în căsnicie, cu copiii noștri, cu colegii de muncă sau cu frații din biserică. În astfel de vremuri tumultuoase, suntem foarte predispuși să ne lăsăm pradă sentimentelor.

Vestea bună este că putem evita această dinamică distructivă și că ne putem stăpâni chiar și cele mai intense sentimente. Cum facem lucrul acesta? Învățând să recunoaștem sentimentele și să le spunem pe nume. Apoi putem să cercetăm sursa lor, să anticipăm consecințele cedării în fața lor și să dirijăm intensitatea lor într-o direcție constructivă.

De pildă, să presupunem că un enoriaș îl acuză pe pastor că a adoptat un ritm „leneș” în privința proiectului de construcție. Acest cuvânt stârnește un potop de emoții, iar pastorul este gata să se descarce pe el.

Dar în loc să facă asta, pastorul trage aer adânc în piept și analizează ce simte: mânie și impulsul de a se apăra. Nu sunt leneș! Nu merit lipsa asta de respect!

Pe lângă asta îl încearcă și sentimentele de mahnire și nesiguranță. „Profesorii obișnuiau să mă acuze că sunt leneș, când de fapt mă confruntam cu unele dificultăți de învățare nediagnosticate în copilărie.”

Recunoașterea sentimentelor și a sursei din care provin îi dă pastorului șansa de a le stăpâni înainte de a spune ceva ce nu va face decât să escaladeze conflictul.

El se înfrânează și alege un răspuns mai bun: „Vă respect părerea în privința acestei chestiuni, dar ne-am dat silința să dezvoltăm un calendar care ne va permite să adunăm fondurile necesare pentru fiecare etapă a acestui proiect.”

Lucrul acesta nu este doar un exercițiu mental. El necesită o dependență zilnică de Duhul Sfânt. În definitiv, înfrânarea este o roadă a Duhului (Galateni 5:23).

Pe măsură ce-i înveți pe alții și manifesti tu însuși această disciplină spirituală, credincioșii vor putea cunoaște bucuria și pacea care vine din facerea tuturor gândurilor, emoțiilor, cuvintelor și acțiunilor roabe ascultării de Cristos (2 Corinteni 10:5).

6. Fii clar în comunicare

Comunicarea deficitară – din partea slujitorilor în special – declanșează și amplifică multe conflicte în biserică. Noi știm ce vrem să transmitem, însă nu întotdeauna ne facem timp să ne alegem cuvintele cu grijă.

Așa cum m-a învățat cândva un mentor: „Pentru un slujitor, nu-i de-ajuns să comunice în așa fel încât alții să-l înțeleagă. El trebuie să comunice atât de clar încât ceilalți să n-aibă cum să-l înțeleagă greșit.”

Nu întotdeauna vei avea la tine cuvintele potrivite în orice împrejurare, însă faptul că acorzi puțin mai mult timp unui e-mail, unei predici, unor remarci pe care ai de gând să le faci într-o discuție sau la o întâlnire poate contribui în mare măsură la evitarea unui conflict.

7. Pune preț pe respect

Majoritatea celor implicați în luarea deciziilor sau în rezolvarea conflictelor își vor concentra energia pe obținerea unui anumit rezultat. Însă nu toți vor realiza ceea ce-și doresc.

Totuși, asta nu înseamnă că nu poți rezolva tensiunea cu succes. Modul în care îi tratezi pe cei implicați poate schimba complet situația. Chiar dacă decizia finală nu e întocmai pe placul lor, în general oamenii o vor accepta cu calm dacă experiența în sine a fost una pozitivă.

Ascultă-i pe toți cei implicați și dă-ți toate silințele să-i tratezi pe toți la fel. Oferă-le tuturor șansa de a vorbi și de a-și prezenta perspectiva. Păstrează o atmosferă plină de bunăvoință, rănduială, egalitate și înțelegere. Cu alte cuvinte, poartă-te cu alții așa cum ai vrea să se poarte alții cu tine.

Lucrați împreună pentru a ajunge la o soluție finală cât mai rezonabilă, corectă și echitabilă.

Când le dai oamenilor șansa de a-și împărtăși părerea în mod complet și sincer și când îi tratezi cu demnitate, s-ar prea putea ca mulțumirea lor în final să te surprindă – chiar dacă nu vor fi de acord cu decizia finală. Comunică tu însuși cu respect, și cel mai probabil vei fi tratat la fel.

8. Clădește încredere

Fiecare interacțiune cu credincioșii din biserică – fie că are loc într-o sesiune de consiliere, la amvon sau în momentele de părtășie – este o ocazie ori de a clădi ori de a distruge încrederea.

Înainte ca aceștia să se poată deschide în fața ta și să te lase să le mediezi conflictele, ei trebuie să aibă încredere în tine. Majoritatea vor să știe trei lucruri: Ești demn de încrederea mea? Îți pasă de mine? Ai ceva util de oferit?

În spatele acestor întrebări se ascund o grămadă de alte întrebări asemănătoare care roiesc întruna în mințile oamenilor în timp ce interacționează cu tine și se gândesc la experiențele lor din trecut. De pildă, „Mă vei dezamăgi și tu ca ultimul în care m-am încrezut?” „Înseamnă mai mult pentru tine decât un număr sau un membru care dă zeciuială?”

Cu cât îți dovedești mai mult credibilitatea, compasiunea și competența, cu atât oamenii vor fi mai dispuși să se deschidă față de tine.

„Ești competent sau ai destulă experiență de viață ca să mă sfătuiești în problema mea?”

Cu cât îți dovedești mai mult credibilitatea, compasiunea și competența, cu atât oamenii vor fi mai dispuși să se deschidă față de tine.

9. Dă dovadă de îngăduință în evaluările tale

Multe dintre conflictele care apar în biserică se declanșează sau se intensifică deoarece credincioșii gândesc ce-i mai rău despre acțiunile și motivele altora. Preîntâmpină această tendință învățându-ți enoriașii să fie îngăduitori în evaluările lor.

Asta înseamnă să binevoiești a crede ce-i mai bine despre cei cu care nu ești de acord. Asta presupune disponibilitatea de a aborda o situație nu doar din perspectiva ta.

De pildă, dacă ești responsabil cu închinarea, s-ar putea să ai impresia că un bătrân care se plânge pastorului de anumite cântări încearcă să-ți facă viața mizerabilă. Dar dacă acestuia îi este pur și simplu dor de vechile imnuri? Decât să intri în defensivă, probabil ar trebui să te gândești să introduci și câteva imnuri vechi în cadrul slujbelor de laudă care să le placă și fraților mai în vârstă. O perspectivă mai îngăduitoare poate preschimba animozitatea în înțelegere.

Când apar neînțelegeri, caută să accepți mai degrabă interpretările pozitive decât pe cele negative – ori cel puțin evită să-ți formezi o părere până nu afli mai multe detalii.

Nouă ne-ar plăcea ca semenii să ne acorde prezumpția de nevinovăție. Prin urmare, potrivit versetului 12 din Matei 7, așa trebuie să ne purtăm și noi cu ei.

10. Fă apel la Scriptură

Scriptura ne oferă nenumărate sfaturi cu privire la modul în care trebuie să ne raportăm la cele mai provocatoare probleme din viață. Să ne gândim numai la cuvintele lui Pavel din Filipeni 2:3-4: „Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci, în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora.”

Imaginează-ți câte conflicte s-ar putea evita dacă fiecare membru al bisericii ar pune aceste cuvinte la inimă. Desigur, natura umană decăzută este înclinată spre egoism. Dar în calitate de ucenici ai lui Cristos, trebuie să ne cercetăm în permanență în lumina Cuvântului lui Dumnezeu și să căutăm călăuzirea Duhului în așa fel încât să devenim mai asemănători cu Cristos.

Asta înseamnă să ne iubim unii pe alții cum ne-a iubit Cristos. Așa cum spune 1 Ioan 3:16: „El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați.”

Când negociezi un conflict, adu în discuție Cuvântul lui Dumnezeu. Citește cu glas tare 1 Corinteni 13:4-5: „Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătare; dragostea nu pizmuiește, dragostea nu se laudă, nu se umflă

ÎNȚELEPCIUNE RELAȚIONALĂ

Înțelepciunea relațională o definesc adesea ca abilitatea de a discerne sentimentele, interesele și capacitatea atât a mea, cât și a altora; analizează această informație în lumina Cuvântului lui Dumnezeu și întrebunțează aceste observații în gestionarea cu succes a reacțiilor și relațiilor.

În termeni pur scripturali, înțelepciunea relațională este dorința și abilitatea de a împlini cele două mari porunci ale lui Isus – și anume, de a-L iubi pe Dumnezeu cu toată inima și de a ne iubi semenii ca pe noi înșine (Matei 22:37-39).

Înțelepciunea relațională îmbină perspectiva neurologică a inteligenței emoționale cu adevărul Scripturii pentru a crea o teologie practică a relațiilor. Această teologie recunoaște că Dumnezeu ne-a menit să fim tridimensionali în relațiile noastre.

Din Geneza până în Apocalipsa, Scriptura ne învață cum să ne raportăm la Dumnezeu (Îl iubim, avem încredere în El, ne închinăm Lui, Îl ascultăm), cum să ne disciplinăm (ne cercetăm inima, ne înfrânăm, ne dezbrăcăm de omul cel vechi/ne îmbrăcăm în omul cel nou) și cum să ne raportăm la semenii noștri (îi iubim, îi iertăm, îi încurajăm, le slujim).

Perspectiva biblică tridimensională asupra relațiilor presupune trei aspecte sau discipline specifice: tu în raport cu Dumnezeu, tu în raport cu tine însuși și tu în raport cu ceilalți.

Aceste trei aspecte sunt strâns legate una de cealaltă (vezi, de pildă, Efeseni 4:30-32 și Filipeni 2:1-11). Cu cât Îl cunoaștem, Îl urmăm și Îl iubim mai mult pe Dumnezeu, cu atât ne cunoaștem și ne disciplinăm mai mult, lucru care ne ajută să-i înțelegem, să-i iubim și să ne slujim semenii mai bine.

Pentru mai multe informații cu privire la această teologie practică a relațiilor, accesează rw360.org.

– Ken Sande

11. Risipește tensiunea din cadrul întâlnirilor explozive

Ai participat vreodată la o adunare generală care ți-a dat impresia că este un butoi cu pulbere? Fiecare comentariu pare să intensifice tensiunea. Este doar o chestiune de timp până când se produce explozia și cineva spune ceva ce rănește. Odată ce se produce explozia, adesea e imposibil să aduni cioburile.

Deznodămintele de felul acesta se pot evita. De fapt, poți preschimba întâlnirile nestatornice în momente de autoanaliză plină de smerenie și rezolvare constructivă a problemei făcând apel la învățătura lui Isus din Matei 7:3-5: „De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău și nu te uiți cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău? Sau, cum poți zice fratelui tău: «Lasă-mă să scot paiul din ochiul tău» și, când colo, tu ai o bârnă într-al tău?... Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău, și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău.”

Rezumă subiectul discuției și apoi roagă-i pe toți participanții la discuție să răspundă la următoarele întrebări:

Pe scurt, ce crezi despre această problemă?

Cu ce crezi că s-ar fi putut să contribui la problema în discuție?

Ce crezi că I-ar face plăcere lui Dumnezeu în vederea rezolvării acestei probleme?

Ce măsuri ai luat deja pentru a îmbunătăți situația?

Ce ești dispus să faci acum ca să ajuți la rezolvarea conflictului?

Ce sugerezi să facă ceilalți ca să ajute la rezolvarea problemei?

Această abordare pune accent pe introspecție, respect, responsabilitate personală și comunicare și are în vedere mai degrabă găsirea unei soluții decât atacul la persoană.

Un gram de prevenție

Există un lucru chiar mai bun decât rezolvarea cu succes a conflictului: prevenirea conflictului în primul rând.

Mulți slujitori ai bisericii sunt atât de ocupați cu stingerea incendiilor relaționale încât abia au timp pentru lucruri mai importante – precum facerea Evangheliei de cunoscut în comunitate. Pastorii pot să reducă dramatic consumul emoțional în slujire și să împiedice apariția multor conflicte prin învățarea credincioșilor să se raporteze unul la celălalt în lumina principiilor Scripturii.

O investiție pro-activă astăzi poate economisi sute de ceasuri de rezolvări de conflicte în lunile și anii următori. Așa cum scrie în Iacov 3:18: „Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace.”

Ken Sande este fondatorul organizației *Peacemaker Ministries & Relational Wisdom 360*. El este învățător biblic pe plan internațional și autorul a numeroase cărți, printre care și *The Peacemaker* [Împăciunitorul]. Pentru mai multe informații, accesează rw360.org.

de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău.”

Discutați cum se aplică călăuzirea Scripturii în cazul neînțelegerii și căutați modalități de a pune în practică aceste principii în vederea rezolvării conflictului. Îndreaptă discuția spre soluții biblice practice și apoi rugați-vă ca Duhul Sfânt să vă ajute să vă cinstiți unul pe celălalt și să-L proslăviți pe Dumnezeu.

Decât să lași amărăciunea și mânia să se intensifice, folosește conflictul ca pe o oportunitate de a ajuta credincioșii să crească în credință.

PARTICIPAREA ACTIVĂ LA ÎNCHINARE PRIN CÂNTARE

de Kristi Northup

Cultivarea unui mediu sănătos de laudă

Înainte de înființarea bisericii Saints Community din New Orleans, soțul meu Wayne și cu mine am călătorit timp de 15 ani la întâlniri de tineret în calitate de evangheliști. Am frecventat tot felul de biserici din cadrul Adunărilor lui Dumnezeu. Unele erau biserici tradiționale; altele erau mai noi. În unele erau foarte multe persoane în vârstă; în altele predominau tinerii. Am vizitat biserici de diverse mărimi de la sate, din orașe și din regiuni suburbane, slujindu-le credincioșilor de acolo. Au fost perioade în care, într-o săptămâna slujeam la o biserică de trei mii de membrii, iar în următoarea la o biserică de o sută de membrii.

În ciuda deosebirilor, am constatat că bisericile penticostale sănătoase aveau în comun un lucru care n-avea legătură cu vârsta membrilor: o cultură dinamică a închinării însoțite de implicare. Indiferent de mărimea și stilul bisericii, ceea ce conta cel mai mult era deschiderea oamenilor față de călăuzirea Duhului Sfânt.

Care sunt semnele distinctive ale unei închinări sănătoase în cultura penticostală? Răspunsul este destul de simplu. Întâi de toate sentimentul tangibil al prezenței lui Dumnezeu.

În cartea *The Reward of Worship*, Jack Hayford scrie: „Dumnezeu așteaptă invitația omului pentru a-Și manifesta prezența, iar închinarea este mijlocul prin care este chemat să Se manifeste.”

Al doilea semn distinctiv este participarea majorității credincioșilor la închinare. Aceștia cântă, bat din palme, ridică mâinile și se alătură sinergiei ce are loc în încăpere. Când Wayne și cu mine ne-am dus în New York City în timpul anului nostru sabatic, am vizitat o mulțime de biserici, printre care și Brooklyn Tabernacle.

Aici ne-am așteptat să auzim celebrul cor al bisericii. Dar la câteva minute după ce am intrat, am auzit 4000 de oameni – întreaga adunare – cântând plini de entuziasm. N-am mai trăit așa ceva niciodată în viața mea.

Copleșită de emoții, i-am zis lui Wayne: „Orice om care se află în depresie ar trebui să vină în locul acesta. Aici este locul vindecării.”

Ce m-a emoționat până la lacrimi nu a fost corul bisericii, oricât de impresionant a fost, cât participarea adunării la cântare.

Știi cât de provocator poate fi să-i faci pe toți membri să cânte. Nouă ni s-a părut mai simplu să conducem evenimente la care participau tineri mulți și plini de viață. Dar în urmă cu opt ani, când am plantat biserica noastră printre noii credincioși provenind dintr-un context predominant catolic, am avut senzația că ne aflăm într-o aterizare forțată.

Echipa noastră de laudă și închinare era plină de viață și convingătoare. Atunci de ce nu participau enoriașii noștri? În primii doi ani am fost atât de frustrată încât îmi mușcam limba de fiecare dată ca să nu sar cu gura pe credincioșii din adunare.

Rugându-ne cu sinceritate lui Dumnezeu ca să transforme inimile și să ne arate nouă ce să facem, am realizat că învinovățeam adunarea degeaba. Noi nu i-am învățat pe credincioși cum să participe la închinare și nici n-am creat un mediu care să-i ajute să facă asta.

Am întreprins unele schimbări majore în prioritățile și slujbele noastre și am început să vedem progrese care n-ar fi putut apărea fără prezența Duhului Sfânt în adunare.

Nu demult, ne-am unit cu o altă biserică unde credincioșii sunt ceva mai în vârstă. Printre ei sunt mulți care, în ciuda

zecilor ani de frecventare a bisericii, încă nu sunt obișnuiți să participe la închinarea prin cântare. Lecțiile pe care le-am învățat noi îi ajută și pe ei să se implice iarăși.

Am întreprins unele schimbări majore în prioritățile și slujbele noastre și am început să vedem progrese care n-ar fi putut apărea fără prezența Duhului Sfânt în adunare.

Când vorbim despre o cultură sănătoasă a închinării, mulți slujitori cred imediat că excelența este de importanță vitală. Însă am observat că în multe adunări, credincioșii ascultă pasivi chiar și cele mai renumite și dinamice grupuri de laudă și închinare.

Am văzut de asemenea biserici în care membrii sunt atât de înflăcărați încât prelungesc cântările stânjenindu-i pe vizitatori și epuizând adunarea înainte ca aceștia să apuce să audă Cuvântul.

În calitate de pastori și leviți, cum putem să găsim un echilibru corect și să cultivăm un mediu sănătos de închinare însuflețită de implicare? Iată patru lucruri pe care le-am învățat pe pielea noastră:

1. Învăță și încurajează

Dacă credincioșii nu participă la închinare, asta se întâmplă adesea fiindcă noi nu i-am învățat. Probabil că au crescut într-un mediu mai liturgic sau n-au crescut defel în biserică. Nu putem presupune că oamenii știu cum să participe – sau că ar și trebui să o facă.

Dacă credincioșii nu participă la închinare, asta se întâmplă adesea fiindcă noi nu i-am învățat.

Nimic nu descurajează credincioșii de la închinare ca un slujitor care-i mustră pentru lipsa lor de participare. Responsabilii cu lauda și închinarea ar trebui să se considere ca niște învățători, învățând adunarea și oferindu-i încurajare.

Fă o listă cu subiecte pe care le-ai putea preda în prelegeri de un minut. De pildă, de ce ne adunăm la închinare? De ce ne ridicăm mâinile? Cum cântăm în Duhul?

Acestea sunt câteva exemple de subiecte pe care eu le prezint pe scurt în timpul închinării. Repet învățăturile acestea destul de des. Apoi le dau credincioșilor șansa să le pună în aplicare.

2. Stabilește un timp de închinare

La început am stabilit doar trei cântări pentru timpul de închinare de 18 minute. Când am adăugat și a patra cântare și am ajuns la 25 de minute, schimbarea a fost dramatică. Intervalul suplimentar i-a permis Duhului să-Și manifeste prezența.

Unii slujitori ar putea fi consternați de faptul că timpul nostru de laudă și închinare durează doar o jumătate de oră. Însă din experiența mea, știu că atunci când timpul de laudă se prelungește, credincioșii obosec și le ia mai mult timp

să-și îndrepte atenția spre mesaj. Oricând putem lăsa câteva minute la sfârșit pentru o îndemna adunarea la o altă cântare.

3. Cântă cântări cunoscute

În calitate de conducătoare a timpului de laudă, mă satur repede de aceleași cântări. După ce cânt o cântare de vreo patru-cinci ori, cântarea aceea își cam pierde prospețimea pentru mine. Însă am vizitat și alte biserici în care mi-a fost greu să particip la timpul de laudă fiindcă nu știam niciuna dintre cântările lor.

Tiparele de participare la adunare s-au schimbat în ultimii ani, iar pandemia a complicat lucrurile și mai mult. Frecventarea bisericii de două ori pe lună a ajuns să fie considerată participare regulată. Pe când eu sunt sătulă de o cântare, mulți credincioși o aud pentru prima sau poate a doua oară. În consecință, repet cântările mai des și adaug cântări noi mai rar. În fiecare grupaj de cântări, încerc să includ cel puțin o cântare mai veche de zece ani și adesea câteva imnuri.

Oamenii care încep treptat se reapară la slujbele de duminică după luni întregi de absență nu vor recunoaște cântările, chiar dacă au participat la slujbele online. Încerc să nu includ mai mult de o cântare nouă sau două pe lună. Aici nu-i vorba de ce îmi place mie. Ci este vorba despre participarea neîncorsetată a adunării la închinare.

4. Dă-te pe tine exemplu de participare la închinare prin cântare

Cum vor învăța credincioșii să se închine, dacă cei care cântă nu se dau exemplu pe ei înșiși? Cum ne putem aștepta ca adunarea să cânte, dacă noi înșine nu cântăm?

Nu lăsa preocupările sau discuțiile care pot avea loc și afară să te împiedice să te alături adunării la închinare. Participă activ la întâmpinarea cu bucurie a prezenței lui Dumnezeu la timpul de laudă.

Noi le cerem slujitorilor și leviților la începutul slujbei să vină și să se așeze pe rândurile din față. Lucrul acesta influențează participarea altora la cântare, de la cei mai mici până la cei mai mari.

Exemplul tău trece dincolo de ce văd oamenii duminică dimineața la biserică. Lucrul acesta presupune să participi la rugăciune chiar și când nu sunt prea mulți la adunare. Înseamnă să cauți prezența lui Dumnezeu în taină, ca să poți să împărtășești altora din abundență ceea ce ai primit tu.

Hai să punem inimă la închinarea prin cântare ca slava lui Dumnezeu să se manifeste în adunare.

Kristi Northup este pastor principal și lider de închinare la biserica Saints Community (Adunările lui Dumnezeu) din New Orleans, unde conduce alături de soțul ei, Wayne. Este directoarea organizației CMN Women și scrie regulat articole pentru revista Influencemagazine.com.

Copiii pentecostali

de John Hailes

Cum să-i călăuzești pe copii spre o înțelegere mai profundă a Duhului Sfânt

Îți amintești care a fost cea mai importantă experiență a ta cu Duhul Sfânt în copilărie? Mulți care au crescut în mediul pentecostal ar spune că a fost momentul botezului lor cu Duhul Sfânt. Deși nu este nimic eronat în răspunsul acesta, mă întreb dacă nu cumva acesta este rezultatul obișnuinței.

În cazul meu, îmi amintesc foarte vag de experiența botezului cu Duhul Sfânt. Totuși am multe amintiri vii ale lucrării Duhului Sfânt în viața mea înainte și după ce am primit botezul cu Duhul Sfânt.

De pildă, țin minte că după moartea străbunicii mele, am citit Biblia și am știut pentru întâia oară că Duhul Sfânt este cel care m-a mângâiat.

Țin minte că au fost momente când m-am rugat pentru unii adulți care mi-au spus că Duhul Sfânt mă călăuzise să mă rog pentru ei și că exact asta avuseseră nevoie să audă.

Îmi amintesc de numeroase momente din tinerețe când mă închinam și plângeam înaintea lui Dumnezeu în timp ce Duhul Sfânt îmi vindeca inima.

Am supravegheat misiunea cu copiii în toată America și ce mă îngrijorează este că învățătura despre Duhul Sfânt este limitată adesea la taberele creștine, unde se pune accentul în principal pe botezul cu Duhul Sfânt.

Mult prea des, facem din botezul cu Duhul Sfânt apogeul experiențelor noastre și nu vedem în botez o aprofundare a relației noastre cu Duhul. Botezul cu Duhul Sfânt nu este o destinație finală ci mai degrabă un pas important într-o aventură de-o viață.

Desigur, noi ar trebui să-i încurajăm pe copiii noștri să caute botezul și să sărbătorim cu ei când primesc acest dar. Totuși copiii au nevoie în același timp de o înțelegere și o cunoaștere a Duhului Sfânt care întrece acel unic moment.

Copiii n-ar trebui să aștepte să ajungă la tinerețe sau la maturitate ca să învețe ce înseamnă umblarea cu Duhul Sfânt.

Ca să se orienteze în cultura de astăzi și să se maturizeze în credință, copiii au nevoie de o înțelegere mai profundă a celor trei componente ale lucrării Duhului Sfânt:

Copiii n-ar trebui să aștepte să ajungă la tinerețe sau la maturitate ca să învețe ce înseamnă umblarea cu Duhul Sfânt.

1. Mântuirea

Duhul Sfânt ne ajută să venim la Cristos. Una dintre cele mai greșit interpretate învățături despre Duhul Sfânt este rolul Său în mântuire. Duhul lui Dumnezeu este cel care osândește păcatul din noi (Ioan 16:8) și ne călăuzește în tot adevărul (Ioan 16:13). Duhul Sfânt este cel care vine să locuiască în noi în momentul convertirii (Romani 8:9).

Când le spunem copiilor despre Duhul Sfânt, este important să le transmitem faptul că sălășluirea Duhului în noi nu este același lucru cu botezul cu Duhul Sfânt. Când copiii Îl acceptă pe Isus ca Mântuitor al lor, noi ar trebui să-i învățăm să înceapă o relație cu Duhul Sfânt și să se deprindă a urma călăuzirea Lui. La El trebuie să-i trimitem atunci când au nevoie de ajutor și mângâiere.

Există câteva moduri în care îi putem ajuta pe copii să înțeleagă acest aspect al lucrării Duhului Sfânt. Cel mai simplu mod de a face lucrul acesta este să-i învățăm diferitele denumiri pe care Duhul Sfânt le are în Scriptură, inclusiv acelea de Apărător și Mângâietor.

Copiii trebuie să știe că Duhul lui Dumnezeu dorește să lucreze prin ei înainte și după ce primesc botezul cu Duhul Sfânt.

Învăță-i des cum poate Duhul Sfânt să ne osândească și să ne arate adevărul. Dă-le copiilor prilejul de a răspunde ori de câte ori citești sau îi înveți din Scriptură. Lucrul acesta îi va ajuta să se deprindă a simți lucrarea Duhului Sfânt în inimile și mințile lor și a se simți în largul lor.

2. Sfințirea

Duhul Sfânt ne ajută să devenim asemenea lui Cristos. Cel mai subestimat aspect al lucrării Duhului Sfânt este rolul Său în sfințire.

Explică-le copiilor că Duhul Sfânt lucrează în ei și prin ei ca dovadă a mântuirii lor (Filipeni 2:12-13). Scriptura ne învață că Duhul ne ajută să spunem „nu” lucrurilor care nu sunt pe placul lui Dumnezeu (Romani 8:13). Duhul Sfânt vrea să cultive lucruri bune în viețile noastre precum bunătatea, blândețea și înfrânarea (Galateni 5:22-23).

Noi avem tendința de a simplifica prea mult mesajul biblic atunci când îi învățăm pe copii. Multe programe îi încurajează pe copii să se poarte ca Isus, să-și iubească semenii sau să fie răbdători. Totuși, adesea neglijăm a le spune că aceste roade ale Duhului sunt posibile numai fiindcă sunt rezultatul lucrării Duhului Sfânt în viețile noastre.

Oferă-le copiilor regulat șansa de a auzi glasul Duhului Sfânt în cadrul slujbelor organizate pentru ei. Încurajează-i să scrie sau să spună lucrurile pe care li le spune Duhul Sfânt.

Lucrul acesta întărește faptul că Duhul este Învățătorul lor și ne oferă ocazii de a-i ajuta să recunoască glasul Duhului Sfânt. Numai El poate să le vindece rănilor, să le vorbească inimilor și să-i ajute să fie mai asemănători cu Isus.

3. Darurile spirituale

Botezul cu Duhul Sfânt le dă credincioșilor putere și îndrăzneală de a propovădui lumii Evanghelia (Fapte 1:8). În

ziua Cincizecimii, Petru a propovăduit un mesaj care a avut drept rezultat convertirea multora la Cristos. Mai târziu, apostolii au dus vestea bună în lung și-n lat – iar Duhul i-a însoțit așa cum promisese Isus.

Copiii trebuie să audă istorisirile acestea. Trebuie totodată să știe că Duhul lui Dumnezeu dorește să lucreze prin ei și înainte și după ce primesc botezul cu Duhul Sfânt.

Scriptura spune că Duhul ne echipează cu daruri speciale pentru a ne ajuta să ducem mai departe misiunea Bisericii (1 Corinteni 12:4-11). Duhul Sfânt ne poate determina și călăuzi să facem lucrurile minunate pe care le-a făcut Isus (Ioan 14:12).

Când vorbim despre Duhul Sfânt, trebuie să împărtășim și scopul umplerii cu Duhul Sfânt. Trebuie totodată să dăm învățătură despre darurile Duhului Sfânt.

S-ar putea să avem rețineri în învățarea copiilor tot ce are Noul Testament de spus despre Duhul Sfânt. Dar dacă vorbim despre Duhul Sfânt numai în termenii botezului, îi învățăm în mod necugetat că experiența în sine este linia de sosire și nu o piatră de hotar în aprofundarea relației lor cu Dumnezeu.

Oferă-le copiilor ocazii de a se ruga unii pentru alții, încurajându-i ca în rugăciunile lor să fie sensibili la călăuzirea Duhului Sfânt. Acesta este un mod simplu de a-i învăța să dea voie Duhului Sfânt să lucreze prin ei într-un cadru protejat. Dă-te pe tine exemplu legat de ce înseamnă să fi călăuzit de Duhul când te rogi pentru alții, arătându-le și lor cum să se roage cu putere și îndrăzneală.

Dacă vrem ca ai noștri copii să se împotrivescă culturii și să crească în credință, ei trebuie să aibă o înțelegere mai profundă a Duhului Sfânt în viețile lor. De noi depinde dacă le arătăm copiilor noștri ușa și dacă îi provocăm să treacă dincolo de ea și să accepte o viață de aventură cu Duhul Sfânt.

John Hailes este coordonator al lucrării cu copiii în cadrul Consiliului General al Adunărilor lui Dumnezeu din Springfield, Missouri.

Care este treaba noastră și cum ne merge treaba?

de Donna Barrett

Sunt câteva evenimente care, atunci când apar, mă determină să-mi „resetez” viața. Și aici poate fi vorba despre o vacanță, un concediu medical, o tabără, o nouă slujbă sau o conferință. În asemenea momente, există o întrebare semnificativă care mă ajută să stabilesc metoda de resetare.

Pandemia este una dintre aceste evenimente. Întrebarea la care am cugetat în ultimele luni este următoarea: De ce există Biserica și cum putem profita de această perioadă de resetare pentru a ne armoniza mai mult cu inima lui Dumnezeu față de Biserică?

Întrebarea e similară cu cea pe care o scrisesem pe coperta din spate a Bibliei în urmă cu ani de zile: „Care-i treaba noastră și cum ne merge treaba?”

Treburile nu pot evalua *cum* merg până nu le este limpede *ce* fac. Tot la fel, ca biserică, noi trebuie să știm clar *ce* ne-a chemat Dumnezeu să facem și apoi să evaluăm *cum* ne îndeplinim chemarea.

Așadar, care-i treaba ta și cum îți merge treaba? Cum ai răspunde acestei întrebări în raport cu biserica sau lucrarea ta? Să cercetăm lucrurile puțin mai în profunzime.

Unde ne uităm ca să aflăm ce am fost chemați să facem? Ar trebui să fie evident și scuză-mă dacă răspunsul pare extrem de simplist. Ne uităm în Biblie, în Cuvântul lui Dumnezeu. S-ar putea să fim tentați să ne uităm în altă parte – la principii de conducere, istorie sau nostalgie, alte biserici și alte lucrări, alte structuri de organizare, opiniile celor din jurul nostru sau preferințele personale. Dar este important să privim mai întâi în Scriptură pentru a ne lămurii în privința însărcinării pe care a dăruit-o Dumnezeu Trupului lui Cristos.

Însărcinarea noastră din partea lui Dumnezeu se împarte în două categorii: Cea mai mare poruncă și Marea Trimitere.

CEA MAI MARE PORUNCĂ

În Matei 22:35-40, Isus a răspuns la una dintre întrebările de resetare:

„Unul dintre ei, un învățător al Legii, ca să-L pună la încercare, a întrebat: «Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?» Isus i-a spus: «Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată mintea ta.» Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: «Să-l iubești pe semenul tău ca pe tine însuși.» Toată Legea și Profeții atârnă de aceste două porunci» (NTR).

Unii au vrut să-L prindă pe Isus în capcană cu această întrebare. Însă mulți au dorit cel mai probabil – așa cum fac mulți și astăzi – să cunoască ce gândea Isus cu adevărat.

Nu-i suficient să știm ce-i bine; noi trebuie să știm ce vrea Dumnezeu. Ce este cel mai important pentru Isus? Iubirea lui Dumnezeu și a semenilor. Așadar, în calitate de slujitor, cum împlinești porunca aceasta? Apoi evaluează cum te descurci cu însărcinarea ta. Probabil că în cazul fiecărui slujitor care citește articolul acesta, răspunsul va fi altfel.

Iată câteva întrebări la care poate ai vrea să cugeți în timpul tău de rugăciune în odăiță, în jurnalul tău sau într-o discuție cu soția sau colegul tău:

Cum îți exprimi dragostea față de Domnul, pe lângă slujirea ta?

Cu ce se deosebește dragostea ta pentru Dumnezeu care vine din inimă față de cea care vine din sufletul sau din mintea ta?

Dacă Dumnezeu ar avea un manometru al cărui indicator s-ar mișca când îți exprimi dragostea față de El, ce ți-ai propune să faci în următoarele 24 h pentru a urni indicatorul?

Ești mai înclinat să-ți iubești semenul sau să-L iubești pe Dumnezeu? Ce semnificație are pentru tine faptul că cele două elemente sunt părți ale aceleiași porunci și că ele nu pot fi separate?

Este important să ne uităm mai întâi în Scriptură pentru a ne lămurii cu privire la însărcinarea încredințată de Dumnezeu Trupului lui Cristos. Cea mai mare poruncă mi se aplică și mie și ție ca indivizi, fiindcă mai înainte de a fi slujitori, suntem urmași ai lui Isus Cristos. În același timp, cea mai mare poruncă are legătură cu slujirea noastră publică de vreme ce ne dăm pildă pe noi înșine și îi ajutam pe cei cărora le slujim să-L iubească pe Dumnezeu și pe semeni deopotrivă.

MAREA TRIMITERE

Nu țin minte ca Biserica să fi oferit vreodată mai multă varietate ca în ultimii ani – în privința programelor, stilurilor, procedeelelor și așa mai departe.

În multe privințe, COVID-ul a simplificat calendarele bisericilor și a redus din activitățile pe care le puteam face, cel puțin o perioadă. Acum, dacă ne uităm înainte și ne gândim la lucrarea post-pandemică, cum alegem care dintre activitățile acelea le reluăm și la care renunțăm?

Din nou spun, să mergem la Scriptură. Care dintre ele se încadrează în Marea Trimitere? Matei 28:18-20 spune astfel: „Isus S-a apropiat de ei și le-a vorbit, zicând: «Toată autoritatea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Prin urmare, duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt și învățându-i

să păzească tot ce v-am poruncit! Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului!»

Unii credincioși cred că scopul final este să-și convingă semenii să vină la biserică, iar apoi slujitorii bisericii vor avea grijă de ei. Dar îi învățăm noi pe cei pe care îi slujim să fie ucenici care fac ucenici? Îi învățăm noi să se supună poruncilor lui Isus prin cunoașterea Scripturii – nu doar încercând să fie mai buni, ci urmărind la propriu sfințenia, conștienți de realitatea faptului că prezența lui Isus este cea care ne dă autoritate?

Iată câteva întrebări de explorat împreună cu comitetul bisericii, voluntarii, angajații, echipa de misiune sau familia:

Cu ce daruri ne-a înzestrat Dumnezeu pe care le putem folosi în vederea îndrumării ucenicilor care fac ucenici?

Cum ar fi să evaluăm fiecare aspect al slujirii noastre (angajați, voluntari, bani, proiect de construcție, agendă etc) în raport cu contribuția pe care o are la Marea Trinitate?

Acum la sfârșitul pandemiei, ce ajustări ar trebui să facem ca să fim în armonie cu Marea Trinitate?

Prietenul meu Bill Mouer, pastor pensionat de la Biserica The Foursquare, și-a făcut lucrarea de disertație la Fuller Theological Seminary cu zeci de ani în urmă pe tema grupurilor mici care fac ucenici. Nu demult am discutat despre studiul său și despre anii săi de slujire ca pastor, despre exemplul pe care ni l-a lăsat Cristos cu privire la facerea de ucenici și realitatea pe care o trăim astăzi în biserică în perioada pandemiei.

„Experiența noastră din timpul pandemiei ne-a silit să devenim mai mici, iar planul lui Dumnezeu este să ne învețe însemnătatea individului”, a zis el. „Orice biserică, indiferent de mărime, poate face lucrul acesta. În timpul pandemiei, prin faptul că am făcut apel la Zoom și alte mijloace digitale, avem acum un mijloc perfect de a aborda mai mulți oameni decât am fi putut aborda vreodată în cadrul adunărilor noastre, oricât de numeroase ar fi fost. Oamenii pot fi conectați chiar dacă nu sunt prezenți.”

Cred că această perioadă ne-a dăruit – și în calitate de urmași ai lui Cristos, și în calitate de slujitori – oportunitatea de a ne opri, de a cugeta și de a ne reseta misiunea și modul în care ne-o îndeplinim.

Înainte de a presupune că scopul ar trebui să fie „întoarcerea la normal”, de ce să nu ne frământăm cu câteva întrebări importante ca astfel să ne putem armoniza mai mult cu inima Tatălui și, pe măsură ce înaintăm, să ne concentrăm mai mult asupra lucrurilor de cea mai mare însemnătate?

Acest articol apare în numărul din primăvara lui 2021 intitulat *Chemați la slujire*, din *Assemblies of God Ministers Letter*.

Donna Barett este secretara generală a Adunărilor lui Dumnezeu (SUA).

25 DE MINCIUNI PE CARE CEI DE PESTE 20 DE ANI NU TREBUIE SĂ LE MAI CREADĂ

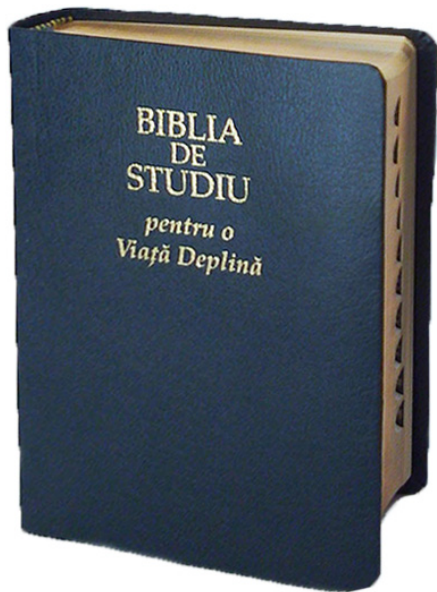
» PAUL ANGONE

La douăzeci de ani îți stabilești cursul vieții. Este palpitant, dar în același timp înfricoșător. Criza din primul sfert de viață e reală! Nu ai vrea să te uiți în urmă peste câțiva ani și să realizezi că ai ajuns undeva unde nu intenționai de fapt.

Cum rezști minciunilor, jumătăților de adevăr și presupunerilor care te asaltează în continuu din articole, postări pe rețelele sociale și din partea prietenilor bine intenționați și a familiei? Cum găsești ceva real, ceva adevărat, ceva ce are scop și sens? Cum îți gestionezi anii decisivi din viața ta?

194 p. • 14.5 x 21 cm

BIBLIA DE STUDIU PENTRU O VIAȚĂ DEPLINĂ – CUM FOLOSIM SIMBOLURILE TEMATICE ȘI INDEXUL TEMATIC

de Bob Novak

Simbolurile tematice și indexul tematic sunt două aspecte prețioase care vor economisi o grămadă de timp pentru slujitorul ocupat, mai cu seamă când stilul lui de învățare/predicare tinde să fie tematic (adică are la bază o temă, spre deosebire de predica expozitivă; stilul acesta se folosește de regulă în studiul unei cărți biblice). Predicile tematice vor avea o temă, iar suportul scriptural prezentat va sublinia importanța temei. Mesajul expozitiv începe cu un pasaj din care se extrage tema, care va fi susținută în principal cu versete din pasajul respectiv.

Compilarea materialului prezentat pe criterii tematice necesită ani de studiu. Biblia de studiu Fire a făcut lucrul acesta în locul tău.

SIMBOLURILE TEMATICE

Simbolurile tematice sunt așezate pe marginea paginilor și oferă un lanț de referințe care facilitează studiul mai în profunzime a unei teme specifice. Fiecare temă este reprezentată printr-un simbol unic care poate fi urmărit în întreaga Biblie. În primele pagini ale Bibliei, în secțiunea intitulată „Cum folosești Biblia de studiu Fire”, există o listă cu descrierea acestor simboluri. Din listă aflăm prima oară când apare tema respectivă și versetul cu care începe lanțul de referințe. De pildă, în dreptul temei „botezul/umplerea cu Duhul Sfânt” este trecut Exodul 31:1-6 care vorbește despre duhul care le-a fost dat celor rânduiți pentru construirea cortului întâlnirii. Ca penticostali, avem tendința de a limita Duhul la darurile acestuia, deși El oferă înzestrări, talente firești, de a îndeplini lucrarea lui Dumnezeu în lume.

Simbolul porumbelului reprezintă tema „botezului/umplerii cu Duhul Sfânt”, iar versetul din paranteză este legat de această temă (vezi Exodul 31:1-16). Pasajul acesta vorbește despre înzestrarea anumitor persoane cu Duhul lui Dumnezeu în vederea pregătirii lor pentru chemarea și misiunea specială de a construi o clădire care să fie atât funcțională, cât și portabilă. Referința din paranteză face trimitere la următoarea referință. În cazul acesta este Numeri 27:18 care vorbește despre înzestrarea lui Iosua, succesorul lui Moise, cu Duhul lui Dumnezeu. Tema te poartă prin întreaga Biblie până la ultima referință legată de acest subiect, în cazul acesta, Efeseni 5:18, care îl încurajează pe credincios să fie plin de Duh. Ultima referință va fi urmată de cuvântul

„sfârșit” care indică faptul că nu mai există nicio referință în acest lanț tematic.

Un alt element care are legătură cu simbolurile tematice este Indexul de la sfârșitul Bibliei, aflat între Indexul Tematic și Concoranță. Indexul simbolurilor tematice este o listă cu referințe importante enumerate sub fiecare dintre cele douăsprezece teme. Indexul îl ajută pe slujitorul ocupat să adune imediat referințe biblice pe un anumit subiect în vederea pregătirii unei predici sau a unui mesaj pe baza acestor douăsprezece teme care fac referire la trăirea unei vieți umplute cu Duhul Sfânt. Orice credincios se poate folosi de acest ghid care îl ajută în cercetarea mai profundă a Cuvântului lui Dumnezeu și îi întărește credința.

INDEXUL TEMATIC

Dacă simbolurile tematice și Indexul care le însoțește oferă referințe scripturale pe cele douăsprezece teme, Indexul Tematic oferă referințe relevante pe o mulțime de alte subiecte. Totodată face trimitere la articole, introduceri ale cărților, versete și alte referințe în cadrul indexului. De vreme ce ne-am uitat deja la subiectul „Duhului Sfânt”, hai să ne uităm la același subiect, dar de data asta folosindu-ne de Indexul Tematic. Și imediat vom găsi o referire la un articol intitulat „Duhul în Vechiul Testament” și pagina la care se află, detaliu care ne ajută să localizăm articolul mai repede decât dacă am consulta pagina cu „Cuprinsul articolelor” (după Cuprins) care apare la începutul Bibliei. Apoi, subiectul face referire la „botezul cu” Duhul Sfânt și ne trimite la subiectul care tratează specific „botezul cu Duhul Sfânt” și care ne oferă mai multe articole și referințe pe această temă. Indexul asigură în continuare informații suplimentare pe tema Duhului Sfânt, facilitând un studiu mai profund.

Așadar, Simbolurile tematice și Indexul tematic facilitează găsirea în timp util a materialului necesar pentru pregătirea unui studiu biblic sau a unei predici.

Robert Novak

A păstorit biserici în zone rurale peste 30 de ani. Este director de proiect al Life Publishers International din Springfield, MO.